

வின்கலன் குதை

நவாலியுர் சேர். நடராசன்

நடராசன்

பிங்கலன் கதை

நவாஸி யூர் சோ. நடராசன்

இதுவரை வெளியிட்ட வேறு நூல்கள்.

1. திதாஞ்சலி (கவிதை)
2. மேகதூதம் (கவிதை)
3. பூவை விடு தூது (கவிதை)
4. * இதோபதேசம் (கதை)
5. பஞ்சதந்திரம் (கதை)
6. சாகுந்தலம் (நாடகம்)
7. * பொம்மை வண்டி (நாடகம்)
8. வடமொழி இலக்கிய வரலாறு
(செம்மொழிக்காலம்)
9. இரவீந்திரநாத் தாகூர் (யுனெஸ்கோ நூற் குழுப் பிரசுரம், கலாச்சாரப் பகுதி)
10. வினாக்களின் சாக்கசம் (சிறுவர்க்கான நவீனம்)
11. கல்வி நூற் கலைச் சொற்கள்.

தயாராகிவரும் நூல்கள்.

1. சிவாநந்த நடனம்
கலாயோகி ஆனந்தகுமாரசுவாமி அவர்களின்,
'டான்ஸ் ஓவ்சிவா' என்ற பிரசித்தி பெற்ற நூலின்
தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு
2. வீரமங்கை (பர்ணாட் ஷோவின் பிரசித்தி பெற்ற
'சென் ஜோன்') என்ற நாடகம்
3. சண்ணக் கோட்டுக் கதை } பேட்டோல் பிரெஸ்ட்
4. நல்ல பெண். } என்ற பிரசித்தி பெற்ற
 } ஜேர்மன் நாடக ஆசிரிய
 } ரின் இரு நாடகங்கள்.
5. கலியாணக் கந்தப்பர் (கலைச் சங்கத்தின் முதற் பரிசு
பெற்றதும் பலதடவை மேடை
யேறியதுமான நாடகம்)
6. போலி அதிகாரி (நாடகம்)
7. அழையா விருந்து }
8. சந்திரோதயம் } பலதடவை மேடையேறிய
9. சோதிடம் பிழைக்குமா? } நான்கு நாடகங்கள்.
10. மூடு மந்திரம்.
11. பன்னிரண்டாம் இரவு. (ஷேக்ஸ்பியரின் நாடகம்)
12. வானத்து நீலம் (கவிதைத் தொகுதி)
13. வாசக் குட்டி மகள் (சிறுகதைத் தொகுதி)
14. சொப்பன் வாசவ தத்தம். (நாடகம்).

* இங்கைச் சாகித்திய மன்றப் பரிசு பெற்றவை.

பிங்கலன் கதை

நவாலியுர் சோ. நடராசன்

எம். டி. குணசேன அன்ட் கம்பெனி
விமிட்டெட்

எம்.டி.குண்டேனு அன் கொம்பனி (வ-து)
இல. 217, ஒல்கோந் மாவத்தை, கொழும்பு 11

கிளைகள்:— கண்டி, காலி, நீர்கொழும்பு.

அனுராதபுரம், மாத்தறை,

யாழ்ப்பாணம், குருங்கல்,

கிரிபத்தேகாடை, கம்பகா.

முதற் பதிப்பு 1971

அச்சு, வெளியீடு:- எம்.டி.குண்டேனு (வ-து)
கொழும்பு.

ழகவரை

பிங்கலன் என்ற குரங்கின் கதை மிகவும் சுவையிக்கது. அதில் அந்தச் சிறு குரங்கர் பல வீர தீர செய்யல்களைச் செய்து கடைசியில் உலகச்சுற்றுப் பிரயாணம் போகிறார்.

இது மட்டுமா? திருவாளர் பிங்கலன் பிரயாணக் கட்டுரைகூட எழுதி வெளியிட்டுள்ளார் என்றால் அவரது பெருமை எத்தகையதாயிருக்கும்? ஆனால் பாவம் அவருக்கு அழகையும் பெருமையையும் கொடுத்த வாலைத்தான் அவர் இழந்து விட்டார். கிம்புலன் தாத்தாவின் கூத்தை தனது நண்பர்களுக்கு காட்டப்போய் தனது அழகான திருவாலை இழந்து அவதிப்படுகிறார் பிங்கலன்.

ஆனால் வாலில்லாமலே. அவர் பல ஆபத்துக்களைக் கடந்து வருகிறார். இவர் செய்யும் குறும்புகளைப் படிப்பவர் கணக்கு இஃது ஒரு குரங்கின் செயலா என்று ஆச்சரியம் ஏற்படுகிறது. திருடனின் சட்டைப்பையிலிருந்து சாமரத் தியமாகத் தப்பி அதே சட்டைப்பையில் ஒரு பூனையை அடைத்து விட்டு ஒடிய பிங்கலனின் சாமரத்தியத்தைக் காட்ட இதைவிட ஒரு செயல் வேண்டுமா? இத்தகைய வீரச் செயல்களினால் அவர் பின்னால் மகாராஜாபதவியைக் கூட அடைகிறார் என்றால் பார்த்துக் கொள்ளுங்களேன்.

நகைச் சுவை நிரம்பி வழிய எளிய தமிழில் பிங்கலனின் கதை எழுதப்பட்டுள்ளது. ஓவ்வொரு அத்தியாயமும் மிக விறுவிறுப்பாகச் செல்லுகின்றது. காட்டில் நடக்கும் இக்கதை படிக்கும் எம்மையும் காட்டுக்கே அழைத்துச் செல்லுகிறது. இதில் இன்னுமொரு அதிசயம் என்ன வென்றால் “வீரேனுதனின் சாகசம்” என்ற நூலைக் கற்ற வர்களுக்கு இதில் வரும் மனோகரைத் தெரிந்திருக்கும். பிங்கலனின் கதை அந்தக் கதையின் தொடர்ச்சி என்றே சொல்லலாம். இக்கதையைக் கையிலெடுத்ததும் கிழே வைக்க விடாமல் ஒரே முச்சில் எம்மை படிக்க வைக்கிறார் திருவாளர் பிங்கலன் அவர்கள்.

அவர் கதையைப் படித்தவர்கள் நிச்சயம் மகிழ்ச்சியடைவார்கள்.

வாழ்க! பிங்கலன்

ஓஸம்மாலினி
நடராசன்.

சமர்ப்பணம்.

செந்தமிழ் நாடகம்
சி றப்புற் ரேங்க
அந்தீயும் பகலும்
அயரா துழைத்தீடும்
சிந்தனைச் செய்மல்
தீருவளர் வித்தியா
நந்தனுக் கீந்நுல்
நானிலத் தொளிரவே.

நுண் முகம்

‘இந்த உலகம் ஒரு பெரிய மிருகசாலை போன்ற’ தென யாரோ ஓர் அறிஞர் கூறியதாக ஞாபகம். பஞ்சதந் திர ஆசிரியரும், இதோபதேசக் கதைகளை எழுதிய எனது பழைய நண்பரான விட்டுணு சன்மாவும் இந்த, அறிவுரையின் உண்மையை உணர்ந்தே, நரி, சிங்கம், கழுதை, யானை, முயல், சண்டெலி, முதலிய நண்பர்களைக் கதாபாத்திரமாகக் கொண்டு கதைபுனைந்திருக்க வேண்டும். வளர்ச் சிக்கிரமத்திலே இன்று மிருகங்களாய் வாழும் இப்பிராணி கள் மனி தருடைய மொழியை அறிந்து பகுத்தறிவோடு, வாழும் தன்மையைப் பெறுங்காலத்தில் தம்மைப்பற்றி எழுதிய இக் கதைகளை வாசித்து “மனிதன் எவ்வளவு பயந்தவன் மனிதரிடத்துள்ள குணங்களையல்லவா, தம்மின மக்களின் வெறுப்பைத் தேடிக்கொள்ளா திருப்பதற்காக, எங்களில் ஏற்றிக் கதைபுனைத் திருக்கிறுன்” என்று கூறினாலும் கூறலாம். அந்தனர் செம்மலான விட்டுணு சன்மா நிரம்பிய நகைச்சுவையோடு பிராமணனும் புலியும் என்ற கதையை அரசகுமாரருக்கு அறிவுபுகட்டுவதற்காக எழுதினார். அந்த வருணத்திலுள்ள பேராசையையும், ஏமாறுந்தன்மையையும் நெயாண்டி செய்வதற்காகவே புலியைப் பகைப்புலமாக வைத்துக் கதைபுனைந்திருக்க வேண்டும். என்னுடைய நண்பர் ஒருவர் சிறுவர்க்கான இலக்கிய நூலொன்றிலே இக்கதையைக் கண்டுவிட்டு “சோவன்னு, பிராமணர்க்கு அவமானமுண்டாக்கும் இக் கதையைச் சிறுவர் இலக்கியங்களில் சேர்க்கவேண்டியது அவசியமா?” என்று வெறுப்புடன் கேட்டார். இதைப் பற்றிப் புலியினத்தின் அபிப்பிராயம் எப்படியிருக்கு மென்பதை அறிந்து கொள்ள இன்றைய நிலையில் நமக்கு வாய்ப்பில்லை.

இந்தக்கதையிலே பிங்கலன் என்ற குரங்கையே கதாபாத்திரமாக வைத்துச் சிறுவரின் விணேஞுதத்துக்காக இக்கதை புனையப்பட்டுள்ளது. தாழ்வு மனச்சிக்கலுள்ள என் நண்பனைப்போல சிறுவர் இக்கதையில் வரும் கதாபாத்திரங்களோடு பரிவோ, இடுக்கணே கொள்ளாமல் காலப் போக்கை உத்தேசித்து இக்கதையை வாசிப்பார் களாக. கதை சொல்லுவோர்க்கு இப்புவனம் முழுவதும் கவர்ச்சிக்கிரமானதொரு மாயாசால வித்தை. எல்லாம் அவர்களுடைய அந்தராண்மாவுக்கு மிகப்பிரியமானவை.

பேராசை கொண்ட பிராமணனென்று வென்னை? மற்றவர் களை ஸ்தாரும் மடையர் என்று நினைத்துக் கொண்டு. தலைவீங்கித் திரியும் பல்கலைப் பேராசிரியரென்று வென்னை, வல்லுவத்திலிருந்து வெற்றிலை பாக்கை எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டு கோழிச் சண்டை பார்த்து மகிழும் போடியாரென்று வென்னை, எல்லாரும் கவியின் பரந்த ஏகபோக அன்பிற்கு பாத்திரமானவரே. கவியின் உள்ளம் சிறுவரின் உள்ளம்போல நிர்விகற்பமான து. ரசனையும் அத்தகையதே.

'வினைதனின் சாகசம்' சிறுவர்க்காகவே எழுதப் பட்டது. இந்தக் கதையும் அந்நியநாட்டுக் கதாசிரியரான கார்லோகொலோடியின் கதையைப் பின் பற்றி எழுதப் பட்டது. மொழி என்னுடையது. மற்றச் சிறப்பெல்லாம் அவருடையது. தமிழிலே சிறுவர் இலக்கியம் குறை வாயிருப்பதை அறிந்து முதலில் இதோபதேசம் என்ற கதைத்தொகுப்பை வடமொழியிலிருந்து பல ஆண்டுக்கட்டு முன்னர் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டோம். முதற் பதிப்பு முழுவதும் இந்தியாவிலேயே செலவாகி விட்டதால் இரண்டாம் பதிப்பை ஈழத்தில் வெளியிட்டோம். பின்னர் இதுவரை நல்ல முறையில் மொழிபெயர்க்கப்படாத பஞ்சதந்திரக் கதைகளை மொழிபெயர்த்து முதற்பாகத்தை வெளியிட்டோம். சிறுவர் இக்கியத் தொடரில் இக் கதை நாலாவது பிரசரம். இதைத் தொடர்ந்து மேலும் பல கதைகளையும் வெளியிடத்திட்டமிட்டுள்ளோம்.

வெளிநாடுகளிலிருந்து இங்கே இறக்குமதியாகும் உப்புச் சப்பில்லாத நாவல்களும், சஞ்சிகைகளும் நிறுத்தப் படவேண்டுமென அரசாங்கம் நடவடிக்கையெடுக்க முன் வந்திருக்கும் இக்கட்டத்தில் இந்நாட்டு எழுத்தாளரும், சிறுகதை ஆசிரியர்களும், சிறுவரிலக்கியத்தில் கவனஞ்ச செலுத்துவார்களானால் மிக்கப்பயனுடையதாகும். அரசாங்கமும் வெளிநாட்டு இலக்கிய இறக்குமதியைக் கட்டுப் படுத்துவதோடு நில்லாமல், நம் நாட்டில் நமது தனித் தன்மைக்கும் இலக்கியபாரம் பரியத்துக்கும் ஊக்கமளித்து நூலாசிரியர்களுக்குத்துண்ணுபுரிய வேண்டும். இல்லாவிட்டால் நோய்க்குப் பரிகாரந்தேடப் போய் உயிருக்கே ஆபத்துண்டாக்குவது போலாகும். இந் நாட்டு லட்சக் கணக்கான சிறுவரின் பெயரால் இதை நாம் கேட்கிறோம்.

இத்தகைய நூல்களை ஆவலோடு வாசிக்கும் சிறுவரின் பிரதிநிதியான ஹெமமாஸினி நடராசன் இந்த நூலுக்கு மனமுவந்து ஒரு முகவரை தந்தமை என்போன்ற பழைய எழுத்தாளர்க்குப் பெருமை தரக்கூடியவிஷயமாகும். ஈழத்துச்சிறுக்கதை உலகிலே ஹெமமாஸினி போன்ற இளம் எழுத்தாளர் புதுயுகத்து விடி வெள்ளி என்றே கூறலாம். இவ்வளவு இளமையில் இவ்வளவு முதிர்ந்த ஹாசியபாவ மான இவருடையசேதனம் சிறுவர் உலகுக்குப் பெருமை தரக்கூடியது. இவருடைய சிறுக்கதைகளுக்கு ஒப்பானவை இலங்கையிலும் தென்னகத்திலும் மிகச்சிலவே. இவர்க்கு நன்றி தெரிவிக்கும் முகமாக இவருடைய உலகைச் சேர்ந்த சிறுவர்க்கு என் வணக்கத்தையுந் தெரிவிக்கிறேன். இத்தகையதொரு எழுத்தாளரைத் தோற்று வித்ததற்காக.

இந்நூல் பல ஆண்டுகளாக வெளிவராது என் மேசையில் அநந்தசயனம் புரிந்தது. இப்போது அது வெளிவருவதற்குத் துணைபுரிந்த எம்.டி. குணசேன அண்ட கம்பெனி யாருக்கு என்மனப் பூர்வமான நன்றியைத் தெரிவிக்கிறேன்.

இக்கதையையும், இதற்கு முன்னேடியாயிருந்த “வினாதனின் சாகசம்” என்ற கதையையும் வாசிக்கும் சிறுவர் தமது அனுபவத்தை எனக்கெழுதி அறிவித்தால் நன்றியுடையவனுமிருப்பேன்.

நவாஸியூர் சௌ. நடராசன்

மணிபல்லவம்,
பம்பலப்பிட்டி.
21.8.70.

பிங்கலன் கதை

முன்னேரு காலத்திலே, புகழ் பெற்ற தண்டகார ணியக் காட்டில் ஒரு சிறிய குரங்குக் குடும்பம் வாழ்ந்து வந்தது. அப்பா, அம்மா, ஐந்து குழந்தைகள் ஆக ஏழு பேரைக் கொண்ட இக் குடும்பத்தில் உள்ள அத்தனை பேரும் குள்ளர்.

அந்தப் பெரிய காட்டின் மத்தியில் விசாலமான தோர் ஆலமரத்தின் கிளைகளிடையே இக் குடும்பம் வசித்து வந்தது. அங்கே கழின்டிப்போன வாலில்லாப் பெருங்குரங்கொன்று, தானே அந்தப் பிரதேசத்தின் எசமானென நினைத்துக் கொண்டு சண்டித்தனம் பண்ணி வந்தது. மரத்துக்குக் குடிக் கூலியாக இச் சிறிய குடும்பம் இந்தப் பெருங்குரங்குக்கு வருடந்தோறும் பதி சௌந்து மாம்பழும் கொடுத்து வந்தது.

ஐந்து குட்டிகளில் நான்கு கபில நிறமான உரோம முடையன். ஐந்தாவது குரங்கான கடைக்குட்டி என்ன காரணத்தினாலோ தெரியாது. அழகிய செந்தாமலர் நிறமுள்ள உரோமமுடையதாய் விளங்கிற்று. இக்காரணத்தால் வீட்டிலுள்ளவர்களும், வெளியேயுள்ள மற்றையோரும் இதற்குப் பிங்கலன் என்ற பெயரிட்டு அழைத்தனர். பிங்கலன் என்றால் குரங்கு மொழியிலே செந்தாமலரெயன்று பொருள்.

பிங்கலன் தோற்றத்தால் தன் சகோதரரை விடவேறுபட்டதாய் அயலிலுள்ள ஏனைய குரங்குகள்லும் வித்தியாசமுடையதாய் விளங்கிற்று.

பிங்கலனுக்கு விவேகமுள்ள சிறிய முகமும், குறும் புது தனமான இரு கண்களுமிருந்தன. அவை எப்பொழுதும் அங்குமிங்கும் அலைந்த படியே இருக்கும்; அதன்

வாயிலே சிரிப்பு எப்பொழுதும் மலர்ந்தபடியிருக்கும். எந்தத் திசையிலும் அசையக் கூடிய நாணற் புல்லுப்பு போன்ற மெல்லிய சிறிய அழகிய உடல். சுருங்கக் கூறுவதானால் குரங்குக்கு என்றே அமைந்த பூரணமான உடல் மைப்புடையதாயிருந்தது பிங்கலன்.

பார்த்த பார்வையில் அதை எட்டு, ஒன்பது, வயதுள்ள ஒரு பையனே என்று எவரும் என்னுவார்கள். ஏனெனில் சிறு பையன் போலவே அது அங்குமிங்கும் பாய்ந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. வண்ணத்திப் பூச்சியைக் கண்டால், அதைக் கலைத்துக் கொண்டு போகும்; சிறுவரைப் போலவே பறவைக் கூடுகளைத் தேடித் திரியும்; சிறுவரைப் போலவே கொய்யாக்காய், மாங்காய் என்பவற்றில் அளவில்லாத ஆசையுடையதாயிருந்தது. கையில் என்ன அகப்பட்டாலும் அதைத் தின்றும்; சிறுவரைப் போலவே அதன் வாய் எப்பொழுதும் ஆடிக்கொண்டேயிருக்கும். வயிறு நிரம்பச் சாப்பிட்ட பின்னர் கெட்ட பழக்கமுள்ள சிறுவரைப் போலக் கையினாலே வாயைத் துடைத்து விட்டுப் போய்விடும்.

பிங்கலனுக்கு விருப்பமான விளையாட்டு என்ன தெரியுமா? மனிதர் என்ன செய்வார்களோ அதைப் பார்த்து அப்படியே செய்து காட்டுவதுதான். ஒருநாள், சிலவண்டு, வெட்டுக்கிளி என்ற செந்துக்களைத் தேடிக் காட்டிலே பிங்கலன் அலையும் போது மரத்தடியில் வாவிப் பன் ஓருவன் சாய்ந்து கொண்டு ஆறுதலாகச் சுங்கானிற் புகையிழுப்பதைக் கண்டது.

அதைக் கண்டதும், அதிசைத்தினால் விழி பிதுங்கமரம் போல் நின்றது.

குரங்கும் வாலிபனும்.

“ஆகா, எனக்கும் ஒரு சுங்காணிருக்குமானால், நானும் இந்த மாதிரி அழகிய புகையை வாயிலிருந்து “பக்குப் பக்” கென்று விட முடியுமானால், புகைவண்டி என்சின் போலப் புகையைக் கக்கிக் கொண்டு வீட்டுக் குப் போக முடியுமானால். என் சகோதரர் நால்வரும் என்னைப் பார்த்து எவ்வளவு அதிசயமடைவார்கள் !” என்று குரங்கு தனக்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டது.

இவ்வாறு எழுந்த எண்ணங்கள் சிறிய குரங்கின் மனத்தில் அலைந்து கொண்டிருக்கையில், வெப்பத்தினால் இளைப்படைந்த அந்த வாலிபன் இரண்டு தரம் பெரிய கொட்டாவி விட்டான். சுங்காணைப் புல்லிலே பக்கத்தில் வைத்து விட்டு நித்திரையாய்விட்டான்.

குறும்புத் தனமுள்ள அந்தக் குரங்கு என்ன செய் தது தெரியுமா? மெதுவாக அடிக்கு மேல் அடியெடுத்து வைத்து அவனருகு சென்று, மூச்சையடக்கிக் கொண்டு கையை மெதுவாக நீட்டிப் புல்லிலே கிடந்த சுங்காணை எடுத்துக் கொண்டு வாயுவேகத்திலே திடீரென மறைந்து விட்டது. வீட்டையடைந்ததும், தந்தை,

தாய், தமையன்மார் அனைவரையும் ஆடம்பரமாக அருகே அழைத்து, அந்தப் பெரிய சுங்கானை வாயில் வைத்துக் கைதேர்ந்த புகைஞர் போல அநாயாசமாகப் புகைத்தது.

வாயிலிருந்து புகை கிளம்புவதைக் கண்ட தாயும், தமையன்மாரும் சிரித்தார்கள்; பைத்தியம் பிடித்தவர் கள் போல ஓயாமற் சிரித்தார்கள். ஆனால், புத்தியுள்ள, தந்திரசாலியான தந்தைக் குரங்கு அறிவுரை கூறும் வகையில், “சாக்கிரதை பிங்கலா! மனிதர் செய்வதைப் போல நீ எல்லாவற்றையும் பாவனை செய்து வருவாயா னால் நீயும் ஒரு நாளைக்கு மனிதனுக்கவே மாறி விடுவாய். அப்புறம்..... நீ பெரிதும் துக்கப்பட. வேண்டி வரும். அதனால், நிலைமையை மாற்ற முடியாது போய்விடும் சாக்கிரதை” என்று சொன்னது.

இதனைக் கேட்ட பிங்கலன் அச்சமடைந்து சுங்கானை வாயிலிருந்து எடுத்தது. பின்னர் புகைப்பதை நிறுத்தி விட்டது.

ஆனால், அந்தச் சுங்கான் அதற்கு வினையை உண்டாக்கிற்று. சில தினங்களுக்குப் பின்னர் பெரிய ஆபத்து அதற்கு உண்டாயிற்று. அது அழகிய தன் வாலை இழக்க நேர்ந்தது. ஒருமுறை கண்டவர்கள் மறக்க முடியாத அவ்வளவு அழகிய வால் தொலைந்தது.

இஃது எவ்வாறு நிகழ்ந்தது? கேட்டால் கண்ணீர் விடுவீர்கள். அத்தகைய துக்ககரமான சம்பவம்; தன் பம் நிறைந்த கதை. அதனை அடுத்த அத்தியாயத்திற் கூறுகிறேன்.

பிங்கலன் தன் தாய் தந்தையரோடும், சகோதரரோடும் வசித்து வந்த காட்டின் எல்லையில் ஒரு பெரிய பொய்கையுண்டு. ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் வய துள்ளதொரு முதலை அந்தக் குளத்திலே வாழ்ந்தது.

கிம்புலன் என்ற பெயருள்ள இந்தக் கிழ முதலைக்கு வயோதிபத்தினால் கண்ணேனி மங்கி விட்டது. அத னால், இரை தேட முடியாமல், பொய்கைக் கரையிலே வந்து வாயைத் திறந்தபடி கிடக்கும். காலை தொடக்கம் இரவு வரை இவ்வாறு கிடந்த முதலையைப் பார்த்து, அவ்வழியே செல்லும் வழிப்போக்கரும், மிரு கங்களும் இரக்கத்தினால் அதன் வாயில் ஏதாவது உணவை ஏறிந்து விட்டுப் போவர். பசியினால் அது இறந்து விடக் கூடாதெனவும், இந்தப் பிச்சையை உண்டு மேலும் ஓராயிரம் வருடம் அஃது உயிர் வாழ வேண்டுமெனவும் உள்ளத்தில் உண்டான கருணையே இதற்குக் காரணம்.

அந்த வழியாகச் செல்லும் மனிதரும், விலங்கு களும் இந்த வயோதிப நிலையிலுள்ள ஏழை முதலைக்குத் தம்மாலியன்ற அளவு உதவினர்.

பிங்கலனும் அவ்வாறே செய்வது வழக்கம். ஆனால், அச்செங்குரங்கு குறும்புத்தனத்தினால் அம்முதலையின் வாயிலே பழத்தையோ, உயிரில்லாத மீனையோ போடுவதற்குப் பதிலாக பல முறைகளிற்றியக் கோளாங் கற்களைப் போடும். சில சமயம் சில சுள்ளித் தடிகளையோ, முட் செடிகளையோ, இரும்பு ஆணிகளையோ கறள் பிடித்த தூண்டிலையோ வழி தெரு விலே பொறுக்கிக் கொண்டுவந்து போட்டுவிட்டுப் போகும்.

கிழ முதலை இந்தச் சாகசங்களை உணர்ந்து கோபங் கொள்ளாது, அமைதியாயிருக்கும். வாயிலே அவை கடிபட்டதும் அவற்றை ஆறுதலாக வெளியே துப்பி விட்டுத் தலையை மெதுவாக ஆட்டிக் கொள்ளும். “குரங்காரே! வரட்டும் வரட்டும்; பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன். ஆணைக்கொரு காலம் பூஜைக்கொரு காலம்” என்று சொல்லுவது போலிருக்கும் அதன் தலையாட்டம்.

தன்னுடைய குறும்புச் செயல்களால் முதலே எவ்வித துன்பத்தையுமடையவில்லையென்று அறிந்த பின் கலன் ஒரு நாள், அதையணுகிக் கள்ளங் கபடமற்ற இனிய புன்சிரிப்புடன் “கிம்புலா, இத்தனை நீண்ட காலமாக இந்த உலகத்திலே வாழ்கிறோம், எந்தக் குறும்புப் பயலாவது உனக்குக் கோபமுட்டக் கூடிய தூட்டச் செயலைச் செய்யவில்லையா?” என்று கேட்டது.

“சிறிய குரங்குக் குட்டியாரே! என்ன அப்படி யெல்லாம் கேட்கிறீர்? இந்த உலகத்திலே போக்கிலிப் பயல்கள்தானே புற்றீசல் போலப் பெருகி இருக்கிறார்கள்” என்றது முதலே.

“போக்கிலிகள் உங்களுக்குத் தொந்தரவு செய்தால் நீங்கள் கோபங்கொள்வதில்லையா?”

“என்னருமைக் குரங்காரே! சிறுவர் செய்யும் குறும்புகளை ஆடக்கத்தோடு பொறுத்துக் கொள்வது தான் வயது சென்றவர்க்கு அழகு. இதுதான் நான் வாழ்க்கையிலே கண்ட பெரிய உண்மை” என்று முதலே கூறிற்று.

“அப்படியானால் உங்கள் நீண்ட வாழ்வில், ஒரு காலமாவது கோபத்துக்கிடம் கொடுக்கவில்லையா? ஒரு நாளாவது சினங் கொண்டிருக்கமாட்டாரா?”

முதலே சிறிது நேரம் யோசனையிலே ஆழ்ந்த பின்னர், “ஓரேயோரு முறைதான் எனக்கு ஆத்திரமுண்டானது. அதற்குக் காரணம் யார் தெரியுமா? உன்னைப்

போல ஒரு குரங்குதான்” என்றது. கிம்புலன் குதா கலத்தோடு “அந்தக் குரங்கு உங்களுக்கு என்னதான் செய்ததோ?” என்று கேட்டது.

என்னுடைய நீண்ட மூக்கிலே கூச்சங்காட்டினால் நான் சங்கடப்படுவேன் என்று அந்தப் போக்கிலிப் பயல் அறிந்து விட்டான். எப்படியறிந்தான் என்பதை நான் உனக்குச் சொல்ல முடியாது. அவன் எனக்குத் துன்பமுண்டாக்குவதற்கு என்ன செய்தான் தெரி யுமா? இந்தக் குளக் கரையிலுள்ள ஒரு மரத்திலே ஏறி கிளைகிளையாகத் தாவிப் பாய்ந்து என்னுடைய முக ரையைத் தன் வாலால் தொட்டுத் தொட்டுக் கூச்சங்காட்டினன். நான் அடைந்த நிலையை நீ எண்ணிப் பார். எனக்கு அடக்க முடியாத சிரிப்புண்டாய்விட்டது. அதனால், ஒரு வாரமாக இந்த நீரிலே கிடந்து கொண்டு சிரி சிரியென்று சிரித்தேன், கூத்தாடினேன்; எனக்கு அந்திய காலம் வந்து விட்டதென்றே நினைத் தேன்”

“உண்மையாகவா? பாவும்!” என்று கருணை காட்டுவது போலக் குரங்கு பாசாங்கு செய்தது. பின்னர், ஓடிப் போய் வழியிலே சந்தித்த குரங்குகளுக் கெல்லாம், “தோழர்களே! வினாக்கலை பார்க்கப் போகிறீர்களா? எங்கள் கிம்புலத் தாத்தா கூத்தாடு வதைப் பார்க்கப்போகிறீர்களா? நாளைக்கு வாருங்கள் சூளக்கரைக்கு, இந்த வேடிக்கையான காரியத்தை உங்களுக்குக் காட்டுகிறேன்” என்று கூத்தாடிக் கூத்தாடிச் சொன்னது.

அடுத்த நாட் காலை குளக்கரையில் குரங்குகளேல் வாம் கூடிவிட்டன. கிழட்டுக் கிம்புலன் கூத்தாடு வதைப் பார்க்க அவை எல்லாம் ஆவலோடு எதிர் பார்த்து நின்றன.

“அதோ பாருங்கள்! பிங்கலன் குளத்தை நோக்கி நீண்டிருக்கும் ஒரு மரக் கிளையில் தொங்குகிறது. கிளை கிளையாகத் தாவி முதலையின் முகரையைத் தன் வாலாலே தொடுகிறது”.

பிங்கலனின் வால் வாயிலே பட்டதும் முதலை வாயை மூடிப் பல்லினால் அந்த வாலை ஓட்ட நறுக்கி விட்டது. “ஊ ஊ உ” என்று குளாரிக் கொண்டு குரங்கு கீழே பாய்ந்து காட்டிலே இங்குமங்கும் ஓடத் துவங்கிற்று.

வீட்டுக்குக் கிட்ட ஓடினதும் கையினாலே வாலைத் தொட்டுப் பார்த்தது, அங்கே வாலைக் காணவில்லை. வால் முதலையின் வாயிலே கிடந்து முதலைக்குச் சுவையையுன்டாக்கிக் கொண்டிருந்தது.

என்ன செய்வதென்று குரங்குக்குத் தெரியவில்லை. வாலில்லாத நிலையில் தன் குடும்பத்தவர் தன்னைக் கண்டு கேவி பண்ணுவார் என்று நினைத்துக் குரங்கு வெட்கத்தோடு தனிமையான காட்டுப் பாதையில் ஓடிற்று; இரவு வரை அது பைத்தியக்காரன் போல எங்கே போவது என்ற நினைவின்றிச் சென்றது.

கடைசியாக இனைத்துக் களைத்துப் போய்க் குரங்கு விறகுச் சள்ளிக் கும்பஸ் ஒன்றின் மேல் படுத்துக் கண்ணயர்ந்தது. அடுத்த கணமே யாரோ கட்டளையிடும் தோரணையில் “கொடு, என்னுடைய சுங்காளை” என்று அதட்டுஞ் சத்தம் அதன் காதுகளைத் துளைத்தது.

குரங்கு திடுக்கிட்டெழுந்து ஓடப் பார்த்தது. ஆனால், கண்மூடி விழிப்பதற்கிடையில் யாரோ தன் ணைப் பிடித்து ஒரு சாக்கிலே போட்டுக் கட்டி நாற்கால் விலங்கின் முதுகில் வைப்பதையும், அந்த மிருகம் விரைந்து செல்வதையும் உணர்ந்தது.

“இவ்வளவு வேகமாக என்னை எடுத்துச் செல்லும் மிருகம் யாதாயிருக்குமோ?” என்று குரங்கு தனக் குள்ளே ஆலோசிக்கத் துவங்கிற்று. அதற்குப் பயத் தினால் நடுக்கமுண்டாயிற்று. “இது சிங்கமாயிருக்குமோ? அப்படியானால் நான் செத்தேன்; என் கெட்ட

காலம்! இது புலியாயிருக்குமோ? புலியென்றால் எனக்கு மீட்சியில்லை; ஒநாய், சிறுத்தையாகிய கொடிய மிருகமானால் நான் பிழைக்க மாட்டேன்; என்ன கொடுமை! இவ்வளவு விரைவாக என்னைத் தூக்கிச் செல்லும் இந்த மிருகம் யாதாயிருக்கலாம்?"

சிறிது நேரத்தில் அந்த மிருகம் கணித்தது. அப் போதுதான் பிங்கலனுக்கு நெஞ்சிலே சிறிது தென் புண்டாயிற்று.

அந்தச் சாக்கிலே யாடங்கிக் கிடந்த குரங்குக்கு ஓரளவு ஆறுதல் கிடைத்தது. மூன்று நாளாக இரவும் பகலும் ஒ யீ வொ ழி வி ன் றி அந்த மிருகம் நடந்து சென்றது. பின்னர் திடீரென நின் றது. தலையை நிமிர்த்தி உடம்பை அசைத்து முதுகி விருந்த சாக்கைக் கீழே விழுத்திற்று. சாக்கு அந்த வெளியிலே தரையிலே விழுந்தது.

விழுந்த சாக்குப் புற்றறையிலே உருண்டு உருண்டு கால்மைல் தூரம் சென்றது. சாக்கிலே கிடந்த குரங்கு எத்தனை தரம் புரண்டு உருண்டதென்பதை நீங்களே எண்ணிப்பாருங்கள்.

உள்ளே கிடந்த குரங்குக்கு அதிர்ச்சியுண்டானது. அது சாக்கைக் கிழித்துக் கொண்டு வெளியே வரப் பல வகையில் முயன்றது. நகத்தினுலே சாக்கைப் பிருண் டிற்று. பல்லினுலே அதைக் கடித்துப் பார்த்தது. எல்லாம் விழிலுக்கிறைத்த நீராயின. களைப்பு ஒருபுறம், புசி மற்றொருபுறமாகத் துன்பமடைந்த குரங்கு ஈற்றிலே குழந்தைபோல அழுத் தொடங்கிற்று.

அந் நேரம் அந்த வழியாற் சென்ற ஒரு பெரிய எலி, "யாரங்கே அழுவது?" என்று கேட்டது.

“நான்தான் ஒரு ஏழைக் குரங்குக்குட்டி. பசியினால் சாகி.....” சொன்ன வார்த்தையை முடிப்பதற்குள் அது கொட்ட அவி விட்டது.

“வெளியே வா, இங்கே ஏதாவது சாப்பிடலாம்.”

“சொல்வது சுலபம்; ஆலை இந்தச் சாக்கிலிருந்து வெளியே வரமுடியவில்லை.”

“ஏன்?”

“இதைக் கிளித்துக் கொண்டு வரமுடியவில்லை.”

“பறவாயில்லை, இருந்துகொள். நான் சாக்கை வெட்டிவிடுகிறேன்” இவ்வாறு சொன்னதும் எலி புலிலை கிடந்து கொண்டு பலங்கொண்ட மட்டும் பல்லி ஞற் சாக்கை வெட்டிற்று. அந்த எலியினாலும் சாக்கை வெட்ட முடியவில்லை; தோல்போல இருந்தபடியால் அதை இலேசாக வெட்ட முடியவில்லை.

“சாக்கிலே ஓட்டை போடுவதற்கு எவ்வளவு நேரஞ் செல்லும்” என்று கேட்டது குரங்கு.

“இந்தச் சாக்கு மிகக் கெட்டியாயிருக்கிறது, நாலைந்து மாதத்தில் ஒரு ஓட்டை செய்யலாம் போலிருக்கிறது!”

“ஜந்து மாதமா?” என்று குரங்கு உள்ளேயிருந்து கொண்டு அலறியது. “ஜந்து மாதத்தில் நீ இந்தச் சாக்கிலே எலும்பையும் தோலையுந்தான் காண்பாய்” என்று சொல்லிவிட்டு முன்னிலும் பலத்த சத்தம்போட்டு அழுத்துவங்கியது.

“யாரங்கே அழுவது” என்று கேட்டது பக்கத் திலே புல் மேய்ந்து கொண்டிருந்ததொரு பசுங்கன்று.

“அந்தச் சாக்கிலிருந்து வெளியே வர முடியாமல் தத்தளிக்கும் ஒரு அதிட்டமற்ற குரங்குக் குட்டி அது”

என்று கூறிற்று அந்த எலி.

“ஏனும், வெளியே வருவதற்கு என்னவாம்?”

“இந்தச் சாக்கிலே ஒரு ஓட்டை வெட்டுவதே பெரிய சிரமமாயிருக்கிறது.”

“துக்கப்படாதே; நான் பார்க்கிறேன். இந்தக் கொம்பினால் ஒரு குத்துக் குத்துவேனாலே வாழையிலை கிழிந்தது போல அது கிழிந்து போகும்பார்” என்று சொல்லிக் கொண்டு மேலே பேச்சுக்கு இடம் வைக்கா மல், இரண்டடி பின்னெடுத்து வைத்தது. பின்னர் முன் னு க் கு த் தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டு சாக்கைக் கொம்பினால் பலமாகக் குத்திற்று.

“ஓ! நான் செத்தேன்!” என்று கதறிற்று, சாக்கி விருந்த குரங்கு. அவ்வளவுதான் வேறொரு சத்தமுங் கேட்கவில்லை.

கன்று இடித்த இடியினால் சாக்கு, புரண்டு காற்ற டைத்த “பாலூன்” போலக் கீழே மறுபடியும் உருளத் தொடங்கிற்று. எலியும் கன்றுமாக அதைத் தடுக்கப் பின்னால் ஓடின. ஆனால், சாக்கு வேகமாகப் புரண்டு புரண்டு சென்றது; எலியும் கன்றுமாகப் பின்னால் துள் ஸிக்கொண்டு ஓடின. ஓடிய வேகத்தால் அவற்றின் நாக்கு வெளியே தொங்கின.

ஒருநாள் முழுவதும் ஓடின. கடைசியாகச் சாக்கைப் பிடித்து நிறுத்தும் தருணத்தில், அது இரண்டு கரணம் போட்டுவிட்டு, “பளார்...” என்ற சத்தத் தோடு ஆழமானதொரு பெரிய நதியில் விழுந்தது; இக் கரையிலிருந்து பார்த்தால் அக்கரை தெரியாததொரு பெரிய ஆறு அது.

அடுத்த நாட் காலை, செம்படவர் சிலர் பெரிய மாளிகை வாசலில் நின்று கதவைத் தட்டினார்கள்; வேலைக்காரன் வந்து கதவைத் திறந்தான். அவர்கள் ஆர்வத்தோடு “சின்னத்துரை, மனோகர் எழும்பி விட்டாரா?” என்று கேட்டனர். “மனோகர் துரை இப்போதுதான் காலைச்சாப்பாடு சாப்பிடுகிறார், சாப்பாட்டறையில்” என்றான் வேலையாளர்.

“இன்று காலை, ஆற்றிலிருந்து அவர் சொன்ன சாக்கைக் கரைக்கு எடுத்து வந்தோம் என்று அவரிடம் கூறு” என்றனர்.

“என்ன? சாக்கா?”

“ஆமாம்; பல நாளாக இந்தச் சாக்கை அவர் எதிர் பார்த்திருந்தார்.” வேலைக்காரன் உள்ளே போய்ச் செய்தியைக் கூறிய பின்னர் திரும்பி வந்து செம்படவரைப் பார்த்து, “உள்ளே வாருங்கள்” என்றால் அவர்கள் சாக்கைச் சுமந்துகொண்டு உள்ளே வந்து, மனோகரைக் கண்டதும், அதைத் தரையில் மேதுவாக வைத்தனர்.

“அவிழுங்கள்” என்றான் மனோகர் என்ற அந்த இளைஞர்.

“அது முடியாத காரியம், எசமான், கோடரி, உளி, வாள், திறப்பணம் எல்லாம் கொண்டு இந்தச் சாக்கை வெட்டிப் பார்த்தோம், ஒன்றாலும் முடியவில்லை. இந்தச் சாக்கு எதற்கும் அசைவதாய்த் தெரியவில்லை. அது கல்லிலும் கடினமாயிருக்கிறது.”

“இதோ இந்த ஊசியால் அதைத் துளையுங்கள்.”

இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு மனோகர் சட்டையிலே குத்தியிருந்ததொரு தங்க ஊசியை எடுத்துக் கொடுத் தான். அந்த ஊசியிலே ஒரு பெரிய முத்து இழைக்கப் பட்டிருந்தது. அதில், கருங் கூந்தலையுடைய அழகிய ஒரு சிறுமியின் உருவம் தீட்டப்பட்டிருந்தது. என்ன அற்புத மான தோற்றம்!

செம்படவர் ஊசியை எடுத்து, அதிசயத்தோடு ஒரு வரை ஒருவர் பார்த்தனர். உளியாலும், திறப்பணத்தாலும் துளைக்க முடியாத இந்தச் சாக்கை இந்த ஊசியால் எப்படித் திறப்பது? ” என்று கேட்பது போலிருந்தது அந்தப் பார்வை.

“சாக்கை ஊசியால் துளையுங்கள்” என்று அதிகாரத் தொனியில் கட்டளையிட்டான் மனோகர்.

செம்படவர், அவனுடைய கட்டளையை நிறைவேற்றி னர். வாழைப் பழத்திலே ஊசி ஏறுவதுபோலச் சாக்கிலே அந்த ஊசி ஏறிற்று.

மெதுவாகச் சாக்கைத் தட்டினதும், அது மூட்டுவிழுந்தது. உள்ளேயிருந்து குறை உயிரிலே கிடந்த ஒரு குரங்குக் குட்டி வெளிப்பட்டது. மனோகர் குரங்கைக்கையிலே எடுத்து அதற்குச் சூடான பாலை ஊட்டினான்.

சிறிது சிறிதாகக் குரங்கு வாயைத் திறந்தது. மனோகர் கொஞ்சச் சீனியையும் அப்பத் துண்டையும் வாயிற் போட்டான். அவற்றைச் சுவைக்காமலே அது விழுங்கிற்று.

பின்னர் கண்ணைத் திறந்து அந்த வால்பனைப் பார்த்தது. அவன் மகிழ்ச்சியோடு அதனை உற்றுநோக்கினான். அவனுக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் பாவையை அக்குரங்கு அவனை மேலும் கீழும் பார்த்தது.

சீனியும், அப்பழும் பாலும் நிறைய அருந்தியதும், உடல் வலுப்பெற்ற அந்தக் குரங்கு இரண்டு காலிலே நின்றது. நின்று மனோகருடைய கைகளைப் பற்றி முத்தமிட்டது.

உணர்ச்சியினால் நிரம்பிய அந்தச் செம்படவர் கண்களில் நீர்மல்கிற்று. கையினால் கண்ணீரை அவர்கள் துடைத்துக் கொண்டிருக்கும் போது மனோகர் அவர்களைப் பார்த்து “இனி நீங்கள் போகலாம்; இந்தக் குரங்கோடு நான் கொஞ்சம் தனிமையில் பேச வேண்டியிருக்கிறது. கதவைச் சாத்திவிட்டுப் போங்கள்” என்றான்.

மனேகரும், பிங்கலனும் தனிமையாயிருந்தார்கள். இருவரும் செயலற்று ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். மூச்ச விடாமல் இவ்வாறு சிறிது நேரமிருந்தனர். பின்னர் மனேகர் வெடிபடச் சிரித் தான். அவனுல் சிரிப்பையடக்க முடியவில்லை. குரங்கும் அவன் சிரிப்பதைப் பார்த்து கெக்கட்டம் விட்டுச் சிரித்தது.

என் சிரிக்கிழேமென்று அறியாமலே இருவரும் ஓயாமற் சிரித்தார்கள். சிறுவர் சில சமயம் குறும் பாகச் சிரிப்பதுண்டல்லவா? இவ்வாறு வெகு நேரம் சிரித்த பின்னர் மனேகர் குரங்கைப் பார்த்துக் கேட்டான்:

“உன் பெயரென்ன?”

“பிங்கலன்”

“உன் வீட்டுப் பெயரென்ன?”

குரங்கு தலையைச் சொற்றிந்து கொண்டு யோசித் தது. பின்னர், “எனக்கு வீட்டுப் பெயரில்லை” என்று விரைவாகக் கூறிற்று.

“உனக்கெள்ள வயது?”

“எனக்கு நாலு பேர் அண்ணன்மார். அவர்கள் எல்லாரிலும் நான்தான் இளையவன்.”

“உன் அண்ணன்மாருக்கு வயதென்ன?”

“அவர்கள் என் அப்பா, அம்மா எல்லாரிலும் இளையவர்கள்”

“ஒகோ, அப்படியா; சரி தெரிந்து கொண்டேன்” என்று வாலிபன் சிரித்தான்.

“உன்னுடைய வாலை எங்கே வைத்து விட்டு வந்தாய்?” என்று மறுபடி மனேகர் கேட்கத் துவங்கி னேன்.

“எனக்குத் தெரியாது”

“அப்படியென்றால் என்ன?”

“வழியிலே எங்காவது விழுந்திருக்கும். நான் கவலையினமாயிருந்திருப்பேன்.”

“என்ன கதையளக்கிறோம்! குரங்கு அப்படியெல்லாம் தன் வாலை வழி தெருவிலே போட முடியுமா?”

“அப்படியானால் வீட்டிலேதான் விட்டிருப்பேன். வந்த அவதியில் அதை எடுத்து வர மறந்திருப்பேன்.”

“பிங்கலா, நீ எப்போதாவது பொய் சொல்வதுண்டா?”

“ஆம். சில சமயம்... ... உண்மையைச் சொல்ல வெட்கமாயிருந்தால், பொய் சொல்வதுண்டு”-

“அது தவறு, மனிதர் பொய் சொல்லக் கூடாது”

“இனிமேல் நான் பொய் சொல்ல மாட்டேன்”

“அப்படியானால் இனி உண்மையைச் சொல்லு; உன் வாலுக்கு என்ன நடந்தது?”

பதில் சொல்வதற்கு முடியாமல் பிங்கலன் கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு அழுத்து. அழுது கொண்டே சொன்னது, “யாரோ வாலைத் தின்று விட்டார்கள்”.

“யார்?”

“கிம்புலன் என்ற கிழட்டு முதலே. அது நெருப்பைக் கூடத் தின்னக் கூடியது”

“ஏன் உன் வாலை அது தின்ன வேண்டும்?”

“நான் விளையாட்டென்று நினைத்தேன்; அது விளையாக முடிந்தது”.

“ஐயையோ”

“அது எவ்வளவு அழகான வால்! ஆமாம், அந்த வாலைக் கண்டாலே... மிஸ்டர் உங்கள் பெய ரென்ன?”

“என் பெயர் மனோகர்”

“உங்கள் வீட்டுப் பெயர்?”

“வீட்டுப் பெயர் இல்லை”.

“வீட்டுப் பெயரில்லாத மிஸ்டர் மனோகர், என்னுடைய வாலைக் கண்டாலே உங்கள் வாயில் சலமுறும்; என்னுடைய அருடுமையான நிதி போன்றது அந்த வால்”

“வீட்டை விட்டு நீ ஏன் ஓடினுய்யீ?”

“நான் ஓடவில்லை... அவர்கள் என்னை ஒரு சாக்கிலே கட்டி எடுத்துக் கொண்டு போனார்கள்”

“இப்போது நீ என்ன செய்யப் போகிறோய்?”

“என்ன வேலையுஞ்சு செய்ய எனக்கு ஆற்றலுண்டு”

“அப்படியென்றால் உன் கருத்தென்ன?”

“எனக்கு அதிகம் ஒன்றும் வேண்டாம். உன்னை வும், விளையாடவும் வசதியிருந்தால் போதும். அதற்கு மிஞ்சி எனக்கு வேறொன்றும் வேண்டாம்”.

“உன்னை இலேசாகத் திருப்திப்படுத்தலாம் போல் இருக்கிறது. உனக்கு உணவு கொடுப்பது யார்?”

“எல்லாவற்றுக்கும் உங்களைத்தான் நம்பியிருக்கிறேன்”

“பறவாயில்லை; நானே உனக்கு உணவு தருகிறேன். ஆனால்... நீ வேலை செய்ய வேண்டும். சும்மா இருந்து சாப்பிட முடியாது. உனக்கு வேலை செய்து பழக்கமா?”

“உன்மையைச் சொல்லுகிறேன். மற்றவர்கள் வேலை செய்வதைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதுதான் எனக்குப் பிரியம்”

“நீ எனக்கு குற்றேவல் புரியும் தோழனுயிருக்க முடியுமா?”

“ஆம்” என்று மகிழ்ச்சியால் கையைப் பிசைந்து கொண்டது பிங்கலன்.

“இன்னுஞ் சில தினத்திலே நான் நீண்ட பயணஞ் செய்யப் போகிறேன். என்னேடு நீ வர வேண்டும்.”

“ஆகட்டும்”

“தினமும் காலையுணவுக்கு நான் ஐந்து மாம்பழும், ஐந்து ஆப்பிள் பழுமும், ஒரு இருத்தல் அப்பழும் தருவேன். உனக்குப் பிடிக்குமா?”

“ஆகட்டும்”

“மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்கு, முந்திரிப்பழும், வாதுமைப் பழும், தோடம்பழும் எல்லாந் தருவேன். என்னேடிருந்தே நீ சாப்பிடலாம்”

“ஆகட்டும்”

“பின்னர் இரவுக்கு எட்டு வாதுமைப் பழும், இனிய அத்திப் பழும் எல்லாந் தருவேன். உனக்கு அத்திப் பழும் பிடிக்குமா?”

“ஆகட்டும்”

“இந்தா, குறும்புத் தனம் பண்ணுவாயானால் இந்தச் சவுக்கினால் உன் கையில் ஒரு அடி தருவேன். அது உனக்கும் சம்மதமா?”

“எனக்கு அத்திப் பழும் என்றால் நன்றாகப் பிடிக்கும்” என்று பிங்கலன் தலையைச் சொறிந்தது.

“நான் கூறும் நிபந்தனைகளை ஏற்றுக் கொள் வாயா?” என்று மனோகர் கேட்டான்.

“எல்லாம் சரி, ஆனால் சவுக்கால் அடிப்பதை நான் ஒப்புக் கொள்ள முடியாது”.

“சவுக்கடியைத் தவிர்க்க முடியாது. விருப்ப மில்லா விட்டால் இப்பொழுதே நீ போய் விடலாம்”.

“சவுக்கால் அடிப்பதானால் மெதுவாக, நோகா மல் அடிக்க வேண்டும்”

“அதைச் சொல்ல முடியாது. உன் குறும்புக்கேற்ற படி அடி தருவேன்”

“சரி, இன்று துவக்கம் நான் உனக்குத் தோழ னும், குற்றேவல் செய்வோனும், காரியதரிசியும், கூட்டாளியுமாயிருப்பேன்”.

பின்னர் மனோகர் தோழுவத்துக்குப் போய் அங்கே யுள்ள மணியை அடித்தான். முன்னர் தோன்றிய வேலையாள் வந்தான். துணிகளுமெடுத்துக் கொண்டு தையற்காரனை வரச்சொல்லு” என்றால் மனோகர். வேலையாள் போய், இரண்டு நிமிட நேரத்திலே தையற் காரன் கூடை நிறையத் துணியோடு வந்தான்.

“இந்தக் குரங்குக்கும் என் வேலைக்காரனுக்கும் உடை தைத்துக்கொடு” என்றால் மனோகர். உடனே அவன் கூடையிலிருந்து அழகான இரண்டு சப்பாத்துக்களை எடுத்துக் குரங்கின் காலிலே மாட்டினான். அரைக் குச் செந்நிறமுள்ள குட்டைக் காற்சட்டையை அணிந்தான். பின்னர் மற்ற உடைகளையும் அணிந்தான். தலையில் அழகான தோப்பியோன்றை மாட்டினான்.

பிங்கலனுக்கு இவ்வாறு உடை அணிந்த பின்னர் மனோகர் “இங்கே வா, இளந்தாரி; இந்த நிலைக்கண்ணுடியில் உன்னுடைய கோலத்தைப்பார்” என்று கூறி

ஞன். குரங்கு விரைவாக நடந்தது. முன்னெருபோதும் சப்பாத்துப் போட்ட. றியாததாகையால் தடக்குப்பட்டு நிலத்திலே நெடுஞ்சாளையாக விழுந்தது.

மனேகரும், தையற்காரனும் சிரி சிரியென்று சிரித் தார்கள்.

பிங்கலன் எழுந்திருப்பதற்குப் பெரிதுஞ் சிரமப்பட்டது. காலையூன்றி எழும்ப எத்தனித்ததும் மறுபடியும் முகங்குப்புற விழுந்து மூக்கைத் தரையில் மோதிக் கொண்டது.

கடைசியாக ஒருவாறு எழுந்து மூக்கைத் துடைத் துக் கொண்டு எசமாளைப் பார்த்து “சப்பாத்துப் போட்டுக் கொண்டு நான் நடக்கமாட்டேன். வெறுங் காலோடு நடக்கிறேன்” என அழுதது.

“பயப்படாதே, எல்லாம் பழகப் பழகச் சரியாய்ப் போய்விடும். இந்த உலகிலே பழக்கத்திலை என்ன காரியத்தையுஞ் செய்துவிடலாம்” என்று மனோகர் சொன்னான்.

“ஆனால் சப்பாத்தில் நடப்பது அசௌகரியமா யிருக்கிறதே.”

“பரவாயில்லை, இந்த உலகில் அசௌகரியத்தையும் பழகித்தான் கொள்ளவேண்டும் என்று என் தந்தையார் சொல்லுவார். இங்கே வா, இதோ இந்த நிலைக் கண்ணுடியில் உன் கோலத்தைப் பார்.”

குரங்கு மெள்ள மெள்ள நடந்து வந்தது. கண்ணுடிக்கு முன்னால் வந்ததும் தன்னுருவத்தை அங்கே பார்த்ததுதான் தாமதம், பயந்தவன்போலப் பின்வாங்கிக் கொண்டு பின்வருமாறு அலறத் துவங்கிற்று.

“என்ன அலங்கோலம்! அம்மா, அம்மா, உன்னுடைய குட்டிச்சிறுவனை என்ன பயங்கரமான தோற்று முடையவனுக்கி விட்டார்கள்; நான் பிங்கலன் தானு? மனிதனைப்போல உடையனிந்து விட்டார்கள். என்னைப் பார்த்தால் கொடிய பூதம் போலல்லவா இருக்கிறது. நான் இங்கே ஒரு கணமுழிருக்க மாட்டேன். நான் போகப் போகிறேன். வீட்டுக்குப் போகப் போகிறேன். இந்த அலங்கோலமான உடை எனக்கு வேண்டாம். வேண்டாம்..... வேண்டாம்.....”

பிங்கலன் நிலைக் கண்ணெடியில் தன் கோலத்தைப் பார்த்தது.

இவ்வாறு குளிக் கொண்டு நிலத்திலே விழுந்து காலிலிருந்த சப்பாத்தைப் பிடிங்கி நெருப்புத் தொட்டி யில் வீசிற்று; தொப்பியைக் கழற்றித் தையற்காரனின் முகத்தில் வீசிற்று; யன்னலுக்கூடாக வெளி யே பாயந்து வயல்களுக்கூடாக ஓடிற்று.

பிங்கலன் பின்னுக்குப் பாராமல் ஓடிற்று. நூற்று ஓடியிருக்க வேண்டும். அதனுடைய சட்டையைப் பிடித்து யாரோ தூக்குவது போலிருந்தது. பெரிய தொரு நாய் பிங்கலனை அப்படியே நிலத்திலிருந்து மேலே தூக்கிக் கொண்டது.

இந்த நாய் நியூபவுன்லாந்து இனத்தைச் சேர்ந்த நன்றியுள்ள நாய்; நல்ல சுபாவமும், விவேகமும், அன்பு முள்ளநாய்; எசமான் மீது மிக்க அன்புள்ளது.

பேச மாத்திரம் அதற்குத் தெரியுமானால் அது மனிதனைப் போல் இருக்கும். அதனுடைய நிறம் கறுப் பாயிருந்த படியால், எல்லாரும் அதனைக் கறுவல் என்றே அழைத்தனர்.

பிங்கலன் ஓடுவதைக் கண்ட மனேகர் கறுவலுக் குச் சீழ்க்காயடித்தான். கறுவல், இரண்டு பாய்ச்சலில் குரங்கு சென்ற இடத்தை அடைந்து சட்டையிலே கவ்விக் கொண்டுவந்து எசமான் முன்னர் விட்டது.

“என் ஓடினேய்?” என்று ஏனாமாய்க் கேட்டான் மனேகர்.

“அதாவது, வந்து..... வந்து.....”

“இந்தா பார்; உன்மையைச் சொல்லு.”

“நான் வீட்டுக்குப் போய் என் அம்மா, அப்பா, சகோதரர் எல்லாரோடும் குரங்காகவே வாழ விரும்பு கிறேன். மனிதருடைய உடுப்பைப் போட்டுக் கொண்டு திரிய எனக்கு விருப்பமில்லை.”

“என்னேடு பயணம் போவதாக ஏன் வாக்குறுதி செய்தாய்?”

“அது என்னவோ என்று எண்ணினேன். இப்போது பார்த்தால் வேறேதோவாக இருக்கிறது.”

“அப்படியா? நீ உண்மையாகவே வீட்டுக்குப் போகப் போகிறாயா?”

“ஆம், உடனே..... தயவுசெய்து கறுவல் நானையைப் பின்னால் அனுப்பாதே. அது ஒரே பாய்ச்சலில் என்னைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்துவிடும், ஐந்து நிமிடத்தில்.”

“பயப்படாதே, நான் சொன்னைலாழிய அந்த நாய் இவ்விடத்தை விட்டுசைய மாட்டாது. உன் வீடு எவ்வளவு தூரம்?”

“அது பல மைல் தூரம்.”

“புறப்படுமுன்னர் ஏதாவது சாப்பிட மாட்டாயா?”

உண்மையில் அந்தக் குரங்குக்குப் பசியென்பதே இல்லை. ஆனால், சாப்பாட்டிலே அதிக ஆசை அதற்கிருந்துபடியால் கண்ணக் கீழே போட்டபடி, நான் முடையது போல நடித்துக் கொண்டு, “ஓரு வாய் சாப்பிட்டால் நல்லதென நினைக்கிறேன்” என்றது.

மனோகர் மனியை அடித்தான். உடனே வேலைக் காரன் ஓரு கூடை நிறைய இனிமையான பழத்தைக் கொண்டு வந்து வைத்தான்.

குரங்கு அவற்றைச் சுவைத்துச் சாப்பிடவில்லை. ஓரு கணநேரத்தில் எல்லாவற்றையும் கபளீகரஞ் செய்தது. மாம்பழங்களை முடித்து இனிய நாவற் கனிகளை ஒரு கை பார்த்தது. வயிறு முட்டியதும் ஏழந்து எசமானுக்குத் தலையைத் தாழ்த்தி வணக்கந் தெரிவித்து விட்டு,

“விடை தாருங்கள் மனோகர்; சிரமங் கொடுத்ததற்காக மன்னிக்க வேண்டும். தாங்கள் காட்டிய அன்புக்காக நன்றி தெரிவிக்கிறேன்” என்றது.

“சுகமாகப் போய் வாருங்கள் பிங்கலரே! வீடுடலேயுள்ள எல்லாருக்கும் சுகம் சொல்லுங்கள். நற் பயணமாகுக” என்றுன் மனோகர். குரங்கு வாசல்வரை சென்றது. அப்போது ஒரு பணியாள் கூடை நிறையச் சுகந்தம் உள்ள பழங்களைக் கொண்டு வந்தான்.

“இவையெல்லாம் என்ன பழம்?” என்று கேட்டுக் கொண்டு குரங்கு இரண்டடி பின்னெடுத்து வைத்தது.

இவை ஆப்பிள் இனத்தைச் சேர்ந்த மிக ருசியான பழங்கள். உன் இராப்போசனத்துக்கு இவற்றைக் கொண்டுவரச் செய்தேன்” என்றுன் மனோகர்.

பிங்கலன் சிறிது நேரம் யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தது. பின்னர் “பறவாயில்லை” என்று மனத்தைத் திடப் படுத்திக் கொண்டு, வாசலை நோக்கி வெளியே சென்றது. வாசலையடைந்ததும் இரண்டொரு நிமிடம் நின்று விட்டு மனோகரை நோக்கி, “மன்னிக்க வேண்டும், இப்போது நேரமென்ன?” என்று கேட்டது.

“மத்தியானமாய் விட்டது.”

“மத்தியானமா? அப்படியானால் பயணஞ் செய்வதற்கு காலந்தவறி விட்டது.”

“காலஞ் செல்லவில்லை. பொழுது படுவதற்கு இன்னும் ஆறு மணி நேரமுண்டு. ஆறு மணி நேரத்தில் எவ்வளவோ தாரஞ்சென்று விடலாம்.”

“ஆம், மனோகர் நீங்கள் சொல்வது உண்மையே. நான் போய் வருகிறேன். உங்களுக்குச் சிரமந் தந்ததற் காக மன்னிக்க வேண்டும். நீங்கள் காட்டிய அன்புக்கு எனது நன்றி.”

இவ்வாறு கூறுவிட்டுப் பிங்கலன் புறப்பட்டது. ஆனால், கால் மணி நேரத்தில் குரங்கு சாப்பாட்டறை யிலே மூச்ச வாங்கியபடி இளைத்துக் கொண்டு நிற்பதை மனோகர் கண்டான்.

“என்ன சேதி” என்று கேட்டான் மனோகர்.

“இந்தக் கொடிய வெய்யிலில் என்னால் நடக்க முடியவில்லை. கண்ணெல்லாம் ஏரிகிறது. எனக்கு ஒரு குடைதருவீர்களா?” என்றது குரங்கு.

“ஆகட்டும்” என்றான் மனோகர்.

உடனே அவன் பணியாளைக் கூப்பிட்டான். அவன் அழகிய வண்ணங்களைமைந்த சிறிய குடையொன்றைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான்.

பிங்கலன் குடையை விரித்துப் பிடித்துக் கொண்டு அறையைச் சுற்றி வந்தது. அடிக்கடி கூடையிலிருந்த சிறிய ஆப்பிள் பழங்களையும் பார்த்துக் கொண்டது.

“பிங்கலா, இப்படித் தாமதிப்பாயானால் பொழுது பட்டுவிடும். பின்னர் இருட்டிலேதான் நீ பிரயாணஞ்ச செய்ய வேண்டும்” என்று கடிந்து கொண்டான் மனோகர்.

“பகவிலே நடந்து கொள்ள என்னால் முடியாது. இரவுப் போசனத்தையும் முடித்துக் கொண்டு போனால் நல்லதல்லவா?” என்றது பிங்கலன்.

“விரும்பியபடி செய்து கொள்” என்று மனோகர் சொல்லிவிட்டு ஏனைச் சிரிப்பொன்று சிரித்தான் “பேராசைபிடித்த குரங்கே, நீ எதற்காக வளை ந் து கொண்டு நிற்கிறோய் என்பதை நான் அறிவேன். கொஞ்சம் நில், உன்னை வழிக்குக் கொண்டு வந்து விடுகிறேன்” என்று சொல்வது போலிருந்தது அவனுடைய சிரிப்பு.

இராப் போசனத்துக்கு நேரம் வந்ததும், அழைப் பின்றியே பிங்கலன் போய்ச் சாப்பாட்டு மேசையிலே மனோகரோடு இருந்து கொண்டது. மனோகர் முகத் தைக் கடுகுக்க வைத்துக் கொண்டு “இங்கே நீ என்ன செய்கிறோய்?” என்று கேட்டான்.

“நான் இராப்போசனத்துக்கு வந்திருக்கிறேன்.”

“சாப்பாட்டு மேசைக்கு வருவோர் சரியாக உடையனிந்து வரவேண்டும். போய் உன் சட்டையை அணிந்து கொண்டு வா.”

“சட்டை அணிந்து கொண்டு என்னால் சாப்பிட முடியாது. நான் சட்டை அணியமாட்டேன்.”

“அப்படியானால் அறையின் மறுபக்கம் போய் நின்று கொண்டு நான் உண்பதைப் பார்த்துக் கொண்டு நில்.”

மனோகர் இவ்வாறு சுருத்தோடு கூறியதைக் கேட்ட பிங்கலன் அழுது குளறத்துவங்கியது. அழுது குளறிக் கொண்டே வெளியே ஓடிவிட்டது.

ஆனால், சிறிது நேரத்தில் அது மறுபடியும் வந்தது. வரும்போது சட்டை அணிந்து கொண்டே வந்தது.

“சரி, உட்கார்ந்து சாப்பிடு” என்று மனோகர் கூறினான்.

கூடை நிறைய ஆப்பிள்பழம் மேசையில் வைக்கப் பட்டிருந்தது.

கால் மணி நேரத்திலே கூடை காலியாயிற்று. குரங்கு வயிறு புடைக்க எல்லாப் பழத்தையுஞ் சாப்பிட்டு விட்டது.

“இனி நான் போய்விட வேண்டும்” என்று சொல்லிக் கொண்டு குரங்கு விரைவாக மேசையிலிருந்து எழுந்தது.

சட்டையைச் சரிப்படுத்திக் கொண்டு எழுந்து நின்றபோது பணியாள் ஒருவன் ஒரு சூடை நிறைய மாதுளோம்பழங்களைக் கொண்டு சாப்பாட்டறையுள் நுழைந்தான் “என்ன அற்புதமான வாசனை” என்று பிங்கலன் மணந்து கொண்டே கண்ணே எடாமற் பழங்களைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றது.

“யாருக்கு எசமான் இந்தப் பழங்கள்?” என்று தீட்டத்து.

“இவை நாளைக்குக் காலை உணவுக்கு உணக்கே தருவதற்கு கொண்டுவரச் சொன்னேன். நீ வீட்டுக்குப் போகிறோய்; ஆனபடியால் நானே இவற்றை உண்ணுவேன்.”

“நான்..... இந்த இருட்டிலே எப்படிப் போகப் போகிறேனோ? காலைச் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு நாளைக்கே போகட்டுமா?”

“நல்லது. ஆகட்டும்; உன்னுடைய அறை தயாராயிருக்கிறது. நீ போய்த் தங்கலாம்.”

அடுத்த நாட்காலை குரங்கு உடையணிந்து கொண்டு காலைப் போசனத்துக்கு நேரம் தவறாமல் வந்திருந்தது. மனைக்கர் தலையிலிருந்து கால்வரை பிங்கலனைப் பார்த்துவிட்டு கோபத்தோடு. “காலிலே சப்பாத்தில்லாமல் உன்னையாரிங்கே வரச் சொன்னது?” என்று கடுகடுத்தான்.

பிங்கலன் தலையையும், மூக்கையுஞ் சொறிந்தது. சொறிந்த பின்னர், “அதாவது..... வந்து..... அந்தச் சப்பாத்து காலைக் கடிக்கிறது. நான் இப்பொழுதே வீட்டுக்குப் புறப்படுகிறேன்” என்றது.

“என் முன் நில்லாதே ஒடு”

தலையைக் கிழே தொங்க விட்டுக் கொண்டு பிங்க வன் வாசல் வரை சென்றது. பின்னர் அந்த மாதுளம் பழங்களை நோக்கி ஒரு பார்வை பார்த்து நாக்கைச் சுவைத்து விட்டு அவ்விடத்திலிருந்து மறைந்து விட்டது.

மனேகரன் மனத்துயரோடு, “இம்முறை குரங்கு போயே விட்டது. மனம் வேதனைப்படுகிறதே; அந்தக் குரங்கு நான் எவ்வளவோ ஆசை வைத்திருந்தேன். அதை விரட்டிக் கலைத்து விட்டேன் என்று அறிந்தால் என்னுடைய மோகிளிச் சிறுமி என்ன சொல்லப் போகிறானா? அவள் தானே இதை என்னுடைய வீட்டு வாசலுக்குக் கொண்டு வந்தாள். எனக்குக் காரியதுரிசியாக வும், பிரயாணத் தோழனுக்கும் அதை வைத்துக் கொள்ளுமாறு அவள் தானே ஆலோசனை கூறினாள். இவிச் செய்வதற்கு ஒன்றுமில்லை; ஏதோ நடப்பது நடக்கட்டும் பார்ப்போம்” என்று வருந்தினான் மனேகர்.

இவ்வாறு அவன் தனக்குள் பேசிக் கொண்டிருக்கையில் போசனசாலைக் கதவிலே யாரோ தட்டுஞ் சத்தங் கேட்டது. அதே நேரத்தில் வெளியேயிருந்து ஒரு சின்னக்குரல், “எசமான், என்னைக் கூப்பிட்டார்களா?” எனக் கூறியது கேட்டது. “யாரங்கே” என்று சத்தமிட்டுக் கொண்டு மனேகர் எழுந்தான்.

“அது நான்தான்.”

வாசற் கதவு திறந்தது: குரங்கு அங்கே தோன்றிற்று. காலிலே புதிய சப்பாத்தும் கழுத்தைச் சுற்றி வேஞ்சியும் காணப்பட்டன.

மனோகர் அளவற்ற சந்தோஷமடைந்தான். பிங் கலனைக் கட்டித் தழுவி முத்தமிட்டான். இருபது வருடத்துக்குப் பின்னர் சந்தித்த ஒரு நண்பனைக் கண்டவன் போலக் குதாகலமடைந்தான். இருவரும் ஒருவரையொருவர் விட்டுப் பிரிவதில்லையென்றும், இரண்டு பேருமாக உலகைச் சுற்றிப் பிரயாணஞ் செய்வதென்றும் பிரதிக்கினை செய்து கொண்டனர்.

அவர்கள் ஏறிச் செல்லவிருந்த கப்பல் எந்நேரமும் எதிர்பார்க்கப்பட்டது,

கடைசியாகக் கப்பலும் வந்து விட்டது. பிரயாண தினத்தன்று மாலை இருவரும் வழக்கம்போல உணவருந் தினர். ஆயிரமாயிரம் விடயங்களைப் பற்றிப் பேசினர், சிரித்தனர், பள்ளிக்கூட விடுதலைக்கு முதல் நாள் மாணுக்கர் எவ்வாறு மகிழ்ச்சியோடிருப்பார்களோ அந்த நிலையில் இருவருங் காணப்பட்டனர்.

சாப்பாட்டு மேசையிலிருந்து எழும்போது மனோகர் தனது கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்துவிட்டு, “கப்பல் இரவு பன்னிரண்டு மணிக்குப் புறப்படும். இன்னும் ஒரு மணி நேரந்தான்றுக்கிறது. மூட்டை முடிச்சுக்களைத் தயார் செய்ய வேண்டும். பிரயாணத்துக்கேற்ற உடைகளை அணியவேண்டும்” என்றார்.

“ஜுந்து நிமிடத்திலே நான் தயாராகி விடுவேன்” என்று சொல்லிவிட்டு, குரங்கு கூத்தாடிக் கொண்டு துள்ளித் துள்ளித் தன்னுடைய அறைக்குச் சென்றது.

அங்கே உடுப்புக்களை மாற்றியது. நிலைக்கண்ணுட யிலே தன் உருவத்தைப் பார்த்து மிக்க சந்தோஷமடைந்தது. வாயைச் சுழித்துக் கண்ணைச் சிமிட்டிப் பலவகையான அங்கேசேட்டைகளைச் செய்து பார்த்தது. அப்போது வெளியே சுவரில் யாரோ ஏறும் சத்தம்

கேட்டது. முதலில் அதற்குக் கொஞ்சம் பயமுண்டா யிற்று. பின்னர் தைரியத்தை வருவித்துக் கொண்டு, யன்னலைத் திறந்தது. இரண்டு கைகள் தன்னுடைய கழுத்தைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு மகிழ்ச்சியால் சூதாகலமடைவதைக் கண்டது. அந்த உருவம், “ஓ! என் அன்புள்ள பிங்கலா, நான் எப்படியோ உன்னைக் கடைசியாகக் கண்டு விட்டேன்” என்றது.

அந்தச் சத்தம் தன் தந்தையின் சத்தமென்பதைப் பிங்கலன் அறிந்து கொண்டது. “இந்த நடுச் சாமத் திலே, இங்கே எப்படி வந்தீர்கள், அப்பா” என்று பரி வோடு உரக்கக் கூறிற்று.

“ஒரு மாதமாக உன்னைத் தேடித் திரிகிறேன். நான் அலையாத இடமில்லை.”

“அம்மா எங்கே?”

கீமே நிற்கிறுன்.”

“எங்கே?”

“வயல் எல்லையில்.”

“என் அண்ணன்மார் எங்கே.”

“அவர்களும் அங்கேதான் நிற்கிறார்கள்.”

“அங்கே அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள்.”

“உன்னை வரவேற்பதற்குக் காத்திருக்கிறார்கள்.”

“நான் அவர்களை உடனே பார்க்க வேண்டும்.”

“சரி வந்து பார்.”

“ஆனால் நேரம் சரியில்லை, அவசரமான வேலை யொன்றிருக்கிறதே.”

இவ்வாறு சொல்லிக் குரங்கு குளரிக் கொண்டு காதைப் பிடிக்கிற்று. என்ன செய்வதென்று அதற்குத் தெரியவில்லை.

“ஏன் நேரமில்லையென்கிறுய்?” என்று தந்தைக் குரங்கு விம்மி அழுது கொண்டே கேட்டது.

“நான் நண்பரோடு உடனே புறப்படுவதாக வாக்களித்துவிட்டேன்.”

“என்ன மாதிரி?”

“நண்பனேடு உலகம் சுற்றி வருவதாக வாக்களித்து விட்டேன்.”

“உன் நண்பனுக்காக எங்கள் எல்லோரையும் விட்டுவிட்டுப் போக உனக்கு மனம் வந்ததா? நீயில்லா விட்டால் நாமெல்லாம் துக்கத்தினால் வாடி உயிர் விடு வோம்.”

“அப்படிச் சொல்லாதீர்கள். அப்படியானால், நான் என் வாக்குறுதியை மீற வேண்டும்.”

“எந்நேரம் நீ புறப்படுகிறோய்?”

“இன்னுஞ் சில நிமிடங்களில்.”

“அப்படியானால், வயற்கரைக்கு வந்து உன் சகோதரரிடம் விடைபெற்றுப் போ.”

“அதற்கிடையில் என் எசமான் என்னைக் கூப்பிட்டால்...”

“யார் இந்த எசமான்?”

“அவர் என்னுடைய நண்பன் மனோகர்.”

“அவர் கூப்பிட்டால் கூப்பிட்டுக் கொண்டேயிருக்கட்டும்.”

“ஆனால், கப்பல் புறப்பட்டு விடுமே.”

“புறப்பட்டுமே.”

தன்னுடைய வாக்குறுதியை நிறைவேற்ற முடியாதிருப்பதற்கு நல்லதொரு காரணம் கிடைத்ததேயென்று; மகிழ்ச்சியடைந்த பிங்கலன் தலையை ஆட்டிக்கொண்டு, “ஏதோ நடப்பது நடக்கட்டும்... நீண்ட இந்தப் பிரயாணத்தைத் தொடங்குமுன்னர் நான் என் அன்னையையும், சகோதரரயும் பார்த்துவிட வேண்டும்” என்று சொன்னது. இவ்வாறு சொன்னதுதான் தாமதம், யன்னலுக்கூடாகப் பாய்ந்து வெளியே குதித்தது.

சேறும் சக்தியும் நிறைந்த குழியிலே பெரிய கல்லொன்று விழுந்தது போல ஒரு சத்தங் கேட்டது.

“அப்பா, என்னைக் கொஞ்சம் தூக்கிவிடு. அல்லது நான் அமிழ்ந்து விடுவேன்” என்று பிங்கலன் ஓலமிட்டது.

என்ன நடந்தது தெரியுமா?

முதல்நாள் பெய்த மழையிலே அந்த வயலில் தண் னீர் தேங்கி நிலம் சேருகிவிட்டது. பிங்கலன் விழுந்த தும் கழுத்துவரை சேற்றிலே அமிழ்ந்துவிட்டது.

தந்தைக் குரங்கு உடனே அதை இழுத்து வெளியே விட்டது. பிங்கலன் வெளியே வந்ததும் அந்தச் சப்பாத் துக்கன் காவில் இல்லை. அவை ஐந்து முழு ஆழத்தில் சேற்றிலே புதைந்து விட்டன.

“பறவாயில்லை; வேறொரு சோடி வாங்கிக் கொள் கிறேன்” என்று சிரித்துக் கொண்டே பிங்கலன் சொன்னது.

மேலும், காலதாமதம் செய்யாமல் தந்தையும் மக ஞமாக வரம்பிலேறி ஓடினர்கள். இருபத்தி தூரம் போனதுதான் தாமதம், ஒரு கரிய பறவை பிங்கலனு டைய தொப்பியைச் சொண்டினாற் கெளவிக்கொண்டு பறந்தது.

“கெட்ட நிமித்தமாய் வந்த பறவையே என்னு டைய தொப்பியை உடனே தந்து விடு!” என்று குரங்கு ஓலமிட்டது.

“குக் கூ” என்று சத்தம் போட்டுவிட்டுப் பறவை பறந்துவிட்டது.

“பறவாயில்லை. நான் வேறொரு தொப்பியை வாங்கிக் கொள்ளுகிறேன்.”

தந்தையும் மகஞமாக மறுபடி ஓடினர்கள். வழி யிலே வேலியில் கிளம்பிக் கொண்டிருந்த முட்புதர் பிங்கலனுடைய சட்டையையும், காற்சட்டையையும் கிழித்து விட்டது.

“பாருங்கள் என்னை; சட்டையுமில்லை, காற்களிசா னுமில்லை!”

“பறவாயில்லை, புதிதாக வாங்கிக் கொள்ளலாம்”
என்றது தந்தைக் குரங்கு.

“ஐயோ, ஐயோ, யார் கண்திருட்டியோ தெரிய
வில்லை. என்னுடைய எல்லாம் போய்விட்டன” என்று
பிங்கலன் துக்கப்பட்டது.

“கழுத்திலே கட்டிய லேஞ்சியும் பனியனுமாவது
மிஞ்சியதே. அதுவே போதும்” என்று சொல்லிக்
கொண்டு கழுத்தைக் கூடவிப் பார்த்தது.
கழுத்தில் சுற்றிக்கிடந்த ஒரு சிறிய பாம்பு குரங்கின்
கையோடு வந்தது!

கழுத்தில் சுற்றிக் கிடந்த பாம்பைக் கண்டதும்
பிங்கலன் பயந்து நடுங்கிற்று. பெரிய சத்தம் போட்டு
குளை நினைத்தது; ஆனால் நாவை அசைக்க
முடியவில்லை. அந்த இடத்தை விட்டு
ஒடலாமென்று நினைத்தது; ஆனால் காலை
அசைக்க முடியவில்லை. பின்தின் கால்
கள் போல அவை செயலற்று விரைத்துப் போயின.

கடைசியாக நிற்க முடியாமல் நிலத்திலே விழுந்
தது. விழுந்து மெதுவான குரலில்,

“நான் செத்தேன்!” என்று முனு முனுத்தது.

“உனக்கு என்ன?” என்று தந்தைக் குரங்கு
கேட்டது.

“உடம்பெல்லாம் வலிக்கிறது”.

“எனப்படி?”

“எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது”

“குழந்தாய், பயத்திற்கு எந்த மலையிலும் மருந்து கிடையாது. ஆனபாடியால் பயத்தை விட்டுக் கொஞ்சம் தெரியமடை”

“எவ்வளவோ முயலுகிறேன்”

“இப்போது எப்படி இருக்கிறது?”

“முன்னையிலும் மோசமாகவேயிருக்கிறது”

“இந்தப் பயத்துக்கு காரணமென்ன?”

“அப்பா, எனக்கு ஏதோ ஒரு பெரிய கெடுதி வரும் போலத் தெரிகிறது”

“எப்படி அஃது உனக்குத் தெரிகிறது?”

“ஒரு சில விநாடிக்குள் எத்தனையோ துர்நியித் தங்கள் தோன்றி விட்டன. என்னுடைய சப்பாத்துச் சேற்றிலே புதைந்து விட்டது. என் சட்டையும் களிசா னும் முட்புதரிலே சிக்குண்டு சுக்குநூறும்க் கிழிந்து விட்டன. கழுத்திலே பாம்பொன்று சுற்றிக் கொண்டது. அதை நான் எடுத்து எறிந்து விட்டேன். அதோ பார் அது அங்கே என்னைப் பார்த்துக் கொண்டே கிடக்கிறது”.

“யார்?”

“அந்தப் பாம்பு”

பிங்கலன் சுட்டிக் காட்டிய திசையில் செல்வதற் குத் தந்தைக் குரங்கு பார்த்தது. அங்கே அந்த நள்ளிரு ஸிலே ஒரு பெரிய பாம்பு சிவப்பு நிற ஒளியோடு மின் னிக் கொண்டு கிடப்பதைக் கண்டது. அதன் கண்கள் இரண்டு தீபங்கள் போல எரிந்தன.

தலையைத் தூக்கிப் பிங்கலனைப் பார்த்தபடி அது கிடந்தது.

“என்னை என்ன செய்யப் போகிறோம், சொல்லு” என்றால் பிங்கலன், சிங்கம் போலச் சீறிக் கொண்டு.

“மனோகார், எசமானின் நல்வாழ்த்துக்களை உனக்கு வழங்க வந்திருக்கிறேன்” என்றது பாம்பு.

“ஐயோ பாவம்! மனோகார் பிரயாணத்துக்குப் புறப்பட்டிருப்பார், சில நிமிடத்துக்கு முன்னர்தான் அவர் புறப்பட்டார். அவரோடு நீ போவதாக வாக் குறுதி அளித்தாயாம்” என்று மீண்டும் அப்பாம்பு கூறியது.

“ஆம், ஆம் நாளைக்கே நான் புறப்பட்டுப் போவேன். சமுத்திரத்தில் அவரை முந்திக் கொண்டு போகலாம் என எதிர்பார்க்கிறேன்”.

“அப்படியேயாகட்டும். ஆனால் குரங்காரே ஒரு விடயத்தை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளும். அதாவது ஒருவர் ஒரு வாக்குறுதியைச் செய்தால் அதை நிறைவேற்ற வேண்டும். தெரிந்ததா?” இவ்வார்த்தை களைக் கூறியதுதான் தாமதம் பாம்பு அந்த இருளில் மறைந்து விட்டது.

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் பிங்கலன் நடந்ததற்குக் கழிவிரக்கமடைந்தது. தந்தையிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு கடற்கரைக்குக் குறுக்கு வழியாற் போக என்னிற்று. அவ்வாறு என்னிக் கொண்டிருக்கையில் தூரத்தே தீவட்டிகளோடு ஆட்கள் வருவதைக் கண்டது. தீவட்டிகளை அவர்கள் இருபக்கமும் அசைத்துக் கொண்டு, மத்தளம், குழல் முதலிய வாத்தியங்களை இசைத்துக் கொண்டு வந்தனர்.

“என்ன சங்கி தம், வெளிச்சத்தோடு ஒரு கூட்டம் வருகிறதே!” என்றது பிங்கலன் அதிசயத்தோடு.

“என்னவாயிருக்கும். யூகித்துப்பார்”

“என்றை சொல்ல முடியவில்லை”

“உன்னுடைய சகோதரர்தான். சூழ வெளிச்சத்தோடு சங்கி தம் இசைத்துக் கொண்டு வருகிறார்கள். உன்னை அழைத்துச் செல்வதற்கு”.

“என்ன குதாகலம், என்ன அழகிய ஊர்வலம்! வாருங்கள் ஓடிப் போவோம்”.

இரண்டும் வழிநெடுக் கூடின. பிங்கலனுக்கு அளவில்லாத உற்சாகம் பிறந்து விட்டது. முன்னில்லாத பலமுண்டாயிற்று. பறந்து செல்லக்கூடிய மனக்கிளர்ச்சி தோன்றிற்று.

பின்னர், நடந்ததைச் சொற்களால் வருணிக்க முடியாது. உணர்ச்சி மிக்கதொரு காட்சி கண்முன் நடந்தது. அன்பும் ஆதரவும் நிறைந்த வரவேற்பு; கண்ணாலே பார்த்தாலன்றி அதை எழுத்தால் எழுத முடியாது. கற்பனை செய்யவும் முடியாது. பிங்கலனை இனிக் காண முடியாதென எண்ணியிருந்த சகோதரக் குரங்கு நான்கும் மகிழ்ச்சி மீதூரப்பட்டு ஆனந்தக் கூத்தாடின. சந்தோஷத்தினால் தலைகால்தெரியாமல் கூத்தாடின. பைத்தியம் பிடித்தவை போல நான்கும் ஓடிப் போய்ப் பிங்கலனைக் கட்டித் தழுவி முத்தமிட்டு அதை மூச்சுத் தினரச் செய்தன. இவ்வாறு தமது அன்பைப் பலவகையில் வெளிப்படுத்தியது அந்தக் குரங்குக் கூட்டம்.

பின்னர் அவை, “கூரகா, கூரகா, கூரகா” என்று பெருஞ் சத்தமிட்டன. குரங்கு மொழியிலே “கூரகா” என்றால் “இராப் போசனத்துக்கு வாருங்கள்” என்று பொருள். இவ்வாறு சத்தமிட்ட பின்னர் குரங்கெல் லாம் நிலத்திலே வட்டமாக உட்கார்ந்தன. அங்கே பெரியதொரு கூடையில், மாம்பழம், ஆப்பிள்ப் பழம், அத்திப்பழம் முதலிய பலவகைப் பழங்களிருந்தன. எல் லாம் சிரித்துக் கொண்டும், தலையையும் மூக்கையுஞ் சொறிந்து கொண்டும் காதைக் குடைந்து கொண்டும், முகத் தில் விகாரமான பல வகை அபிந்தயங்களைக் காட்டிக் கொண்டும், தம் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தன. பதினெந்து நாள் பட்டினி கிடந்தவர்கள் போல எல்லாம் ஒரு நொடியில் அப்பழங்களை வேலை தீர்த்து விட்டன.

உண்ட பின்னர் கரிய முந்திரிப் பழத்தின் சாற்றினால் உண்டாக்கப்பட்ட ஒருவகை மதுவை உட்கொண்டன. நன்றாகக் குடித்த பின்னர் அரை மணி நேரத்திலே எல்லாம் உறங்கின. உறக்கத்திலே நீண்ட குறட்டை விட்டன.

கண் விழித்துப் பார்த்ததும் அவை பயங்கரமான தொரு காட்சியைக் கண்டன. கறுப்பு நிறமுள்ள அவலட்சணமான குண்டர்கள் கத்தியும், தடியும் உடைய வர்ளாய்த் தங்களை வளைந்து நிற்பதை அந்தக் குரங்குக் கூட்டம் கண்டது.

“எல்லாம் முடிந்தது. நாம் செத்தோம்” என்றன குரங்குகள்.

“செத்தோமா? யார் சொன்னது? உயிரோடு தானேயிருக்கிறோம்” என்றது பிங்கலன்.

“யார் இந்தக் குண்டர்கள்?” என்றது ஒரு குரங்கு.

“கொலை பாதகர்; அதிற் சந்தேகமில்லை” என்றது வேறொரு குரங்கு.

“இவர்களுக்கு என்ன வேண்டுமாம்?”

“எங்களைக் கொள்ளையடிக்க வந்திருக்கிறார்கள்”.

“கொள்ளையடிக்கவா? எங்களிடமேது பணம்?” என்றது பிங்கலன்.

“ஒரு தம்பிடி கூடக் கிடையாது.”

“அப்படியானால், நான்தான் பணக்காரன்”

“உன்னிடம் எவ்வளவுண்டு?”

“என்னிடம் ஒரு பணமுண்டு” என்று கூறி விட்டுப் பிங்கலன் மூக்கைச் சொறிந்தது.

“என்ன மனிதர் இவர்கள். ஒருவனுக்காவது முன் னுக்கு வரத் தெரியவில்லையே” பிங்கலன் சொன்னது உண்மையே.

அங்கே நின்ற குண்டர்கள் வட்டாக மரம்போல் அசையாது பேச்சு மூச்சின்றி நின்றார்கள்.

பின்னர், பிங்கலன் முன்னுக்கு வந்து, மிக்க மரி யாதையோடு “ஐயன்மீர்! நாங்கள் சற்று வெளியே போவதற்கு இடங்கொடுப்பீர்களா?” என்று கூறிற்று.

ஒருவரும் பதில் சொல்லவில்லை. முச்ச விடாமல் நின்றார்கள்.

“தங்களுடைய நற்குணத்தை மெச்சகிரேம். நாம் ஒரு ஏழைக் குடும்பம். எங்கள் குடும்பத்தில் அப்பாவும், அம்மாவும், ஐந்து பிள்ளைகளும் உள்ளோம். நாங்கள் இப்போது வீட்டுக்குப் போக வேண்டும். கனவான் களே, தங்களுக்கு அதில் ஆட்சேபமுண்டா?”

மறுபடியும் ஒருவரும் பதில் கூறவில்லை.

“உங்களுடைய விந்யத்துக்கு நன்றி. தந்தையே வாருங்கள், தைரியத்தைக் காட்டுங்கள். இங்கேயுள்ள கனவான்களுக்கு எவ்வித ஆட்சேபமுமில்லை. அவர் களுடைய தலைக்கு மேலாகப் பாய்ந்து ஓடிப் போய் வீதியில் எங்களைக் காத்து நில்லுங்கள்”.

தந்தைக் குரங்கு அவ்வாறே பாய்ந்தது; தாயும் பாய்ந்தது. மற்ற நாலு சகோதரக் குரங்களும் பாய்ந்தன.

“இனி என்னுடைய முறை வந்துவிட்டது” என்று சொன்னது பிங்கலன். அந்தக் கொலைகாரர் சுற்றி நிற்க மத்தியில் நின்று கொண்டு, குதித்துப் பாய்வதற்கு ஆயத்தஞ் செய்தது. கண்மூடி விழிக்கும் நேரத்துள்

அந்தப் பாதுகார்கள் நீண்ட கோபுரங்கள் போல
உயர்ந்தனர்.

“பிங்கலா, பிங்கலா, என்ன செய்கிறோய்?” என்று
சகோதரர்கள் வீதியில் நின்று குளறிக் கொண்டு
கூப்பிட்டனர்.

ஆனால் பிங்கலனுக்குப் பதில் சொல்லவே முச்
செடுக்க முடியாதிருந்தது.

“என்ன செய்ய யோசிக்கிறோய்?” என்று கேட்டான்,
அதுவரை பேசாமல் நின்ற கள்ளர் தலைவன்.

“நான் வீட்டுக்குப் போக யோசிக்கிறேன்”

“அது முடியாத காரியம், ஏழைப்பிங்கலரே! நீர்
வீட்டுக்குப் போகும் என்னத்தை விட்டு விடும்”

“பறவாயில்லை. நான் இங்கேயே நின்று விடு
கிறேன்”

“நிற்கவும் வேண்டியதில்லை. என்னேடு வரவேண்டும்”.

“உங்களோடா? அது முடியாது. என்னைக் கட்டிப்
போட்டு இழுத்தாலும் வரமாட்டேன்”

“கண்டிப்பாக வரத்தான் வேண்டும்”

“முடியாது. என்னைக் கொன்றாலும் வரமாட்டேன்”

கள்ளர் தலைவன் பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டு
குளிந்து குரங்கின் கழுத்திலே பிடித்து அதைத் தன்னு
டைய சட்டைப் பையிலே போட்டுக் கொண்டான்.

பின்னர் வண்டிச் சக்கரம் போன்ற பைகளின்
பொத்தான் மூன்றையும் கெட்டியாகப் பூட்டி விட-

டான். “இனி நாம் போகலாம் வாருங்கள்” என்று தன் தோழர்களுக்குக் கூறிவிட்டு எல்லாருமாகப் பெருந் தெருவை நோக்கிச் சென்றனர்.

பிங்கலனுடைய சகோதரர் பட்ட துண்பத்தையும், அவர்கள் எழுப்பிய அவல ஓலியையும் வருணிக்க முடியாது. காது செவிடுபடும்படியாகக் கூக்குரலிட்ட போதிலும் எவ்வித பயனுமுண்டாகவில்லை. பிங்கலனுடைய கை மாத்திரம் கள்ளர் தலைவனின் சட்டைப் பைக்கு வெளியே அவர்களை அழைக்கும் பாவனையில் அசைந்து கொண்டிருந்தது.

கள்ளர் கூட்டம் பதினாறு பதினேழு மைல் போன பின்னர், அசனி கண்டன் என்ற அக்கள்ளர் தலைவன் ஒரு வயலின் மத்தியிலே நின்றான். நின்று கொண்டு தன் ஆட்களை விழித்து இடி முழுக்கம் போன்ற குரலில்,

“நீங்கள் இனி அந்த நீலக் குடிலுக்குத் திரும்புங்கள். அங்கே என்னைக் காத்திருங்கள். நான் நாலைந்து நாட்கழித்து அவ்விடம் வருவேன்” என்றான்.

அப்போது அவலட்சனம் பொருந்திய ஓர் ஆள், “மன்னிக்க வேண்டும், எசமான் வழிக்கு ஏதாவது உணவு கொண்டு வந்தீர்களா?” என்று கேட்டான்.

“நான் ஒன்றும் கொண்டு வரவில்லை”

“வழியிலே பசித்தால் என்ன செய்வீர்கள்?”

“பறவாயில்லை, நான் சமாளித்துக் கொள்ளுகிறேன்”

“அஃதெப்படி? தற்செயலாக உங்களுக்கு நன்றாகப் பசித்தால் ஏதாவது சாப்பிட வேண்டுமே.”

“அதற்கென்ன பார்ப்போம்; வேரென்றும் கிடையாவிட்டால், சாக்கிலேயுள்ள குரங்குக் குட்டி யையாவது சாப்பிடலாம்”

இதைக் கேட்ட பிங்கலன் பைத்தியங் கொண்டது போலத் தலையையுங் காதையுஞ் சொறிந்தது. “குரங்கைத் தின்று விட்டால், நீலவேணி மோகினி என்ன சொல்லுவாள்?” என்று அந்த மனிதன் மறுபடியும் கூறினான்.

உயிரோடாயினும் சரி, பின்மாயாயினும் சரி, குரங்கைக் கொண்டு வருவேன் என்று தானே அவருக்கு நான் சொன்னேன். ஆனபடியால், அவள் என்னைக் கோபித்துக் கொள்வதற்கு நியாயமில்லை. வழி யிலே இந்தக் குரங்கைச் சாப்பிட நான் முடிவு செய்தால் அதனுடைய தோலையாவது வைத்துக் கொள்வேன். மோகினி அதைப் பார்த்தாவது நான் அவருடைய கட்டளையை நிறைவேற்றி விட்டேன் என்பதை அறிவாள்”

“சரிதான் எசமான். சுகமாகப் போய் விரைவிலே திரும்பி விடுங்கள்”

இவ்வாறு விடை பெற்ற கள்ளர் கூட்டம் பெரிய மெழுகு சேலையால் அமைந்த சிறகுகளை கையிலே கட்டிக் கொண்டு, அவற்றைப் பரக்க விரித்து ஆகாயத் திலே பறந்தது. பறக்கும் போது பயம் கொண்ட அண்டங் காக்காய்க் கூட்டம் போலச் சத்தமிட்டுக் கொண்டு மேலே எழுந்தது.

அசனி கண்டன் தனிமையாக வயல்களுடாகச் சென்று பல ஆறுகளையும் வனங்களையும் கடந்தான். வழியிலே ஒரு கணமாவது அவன் தாமதிக்கவில்லை.

இரண்டு நாள் இராப் பகலாக நடந்தான். பின்னர் சட்டைச் சாக்கிலேயிருந்து ஈனமானதொரு குரல், நிலத்தினடியிலிருந்து வரும் குரல் போலக் கேட்டது.

“ஐயோ பசி தாங்க முடியவில்லை...”

அதைக் கேளாதவன் போல அசனி கண்டன்
தனது தாடியைத் தடவிக் கொண்டு விரைவாக நடந்
தான்.

சில நிமிடஞ் சென்றதும் அதே குரல் இரங்குவ
தைக் கேட்டான்.

“கெளரவம் நிறைந்த கொலைகாரத் துரையே!
இரு முந்திரிப் பழமாவது தாருங்கள்; இல்லாவிட்டால்
அத்திப் பழத்தில் அரைவாசியாவது தாருங்கள், நாட்
கணக்காக நான் ஒன்றுஞ் சாப்பிடவில்லை; வயிறு
வெறுமையாயிருக்கிறது. இந்த இருட்டிலே கூட என்
பசியைக் கண்ணால் காணக்கூடியதாயிருக்கிறது”

“உனக்குப் பசியானால், சட்டைப் பையிலே
தேடிப் பார், ஏதாவது சப்புச்சவர் இருக்கும். தின்;
பிறகு பசிக்கமாட்டாது” என்று ஏளனச் சிரிப்போடு,
கொடுமை நிறைந்த சொற்களைச் சொன்னன்.

“மூன்று நாளாகத் தேடுகிறேன். ஒன்றையுங்
காணவில்லை”.

“அப்படியானால் சட்டைப்பை தைக்கப்பட்ட
தோலிருக்கும். அதைச் சாப்பிடு”

“ஓர் ஓரத்தைச் சாப்பிட்டு முடித்து விட்டேன்;
மற்றது கடினமாயிருக்கிறது. பல்லாற் கடிக்கவும்
முடியவில்லை”.

“ஆகா அப்படியா! ஈனக்குரங்கே!” என்று கடுங்
கோபமுற்றவனைய் இரைந்தான். “சரி “ஸயடிச்சான்
காப்பிக் கடை” வரட்டும்; அப்புறம் நான் பார்த்துக்
கொள்ளுகிறேன்” என்று சொன்னன்.

பின்னர் இரவு வந்துவிட்டது. வானத்திலே
கறுத்த மேகங்கள் சூழ்ந்து கொண்டன. ஓயாமல் மின்
ன லு ம் இடிமுழுக்கமுமாயிருந்தது. நரகத்திலே

வேதனைப்படும் துரான்மாக்கள் போல காட்டு மரங்கள் காற்றிலே அசைந்து நெளிந்து சத்தமிட்டு முன்கிக்கொண்டன.

நள்ளிரவானதும் அசனி கண்டன் “ஸயடிச்சான் காப்பிக் கடை”க்கு வந்துவிட்டான். ஆனால் கடை மூடி யிருந்தது. அவன் ஒருமுறை, இருமுறை, கதவிலே தட்டினான். பதில் இல்லை. மூன்றாம் முறையுந் தட்டினான்; எவரும் பதில் கொடுக்கவில்லை. பின்னர் பெரிய சத்தமிட்டு, “திறவடா, அழைஞ்சி; கதவைத் திற, நான் தான் அசனி” என்றான்.

அழைஞ்சி கடைக்காரனுடைய பெயர். அவனுடைய முகத்தில் ஒரு நாளும் செந்தழிப்பில்லாத படியால் அவனுக்கு அந்தப் பெயர் வந்தது. இந்தக் காப்பிக் கடை பகலிலேதான் திறந்திருக்கும். இரவானதும் அழைஞ்சி பலகையைப் போட்டு அடைத்து விடுவான். ஊரிலேயுள்ள காவாலிகள் நட்டா முட்டிகள், வம்பளப்போர் அங்கே சென்று தொல்லையுண்டாக்காதுபடி அவன் இரவில் வியாபாரத்தை வைத்துக் கொள்வதில்லை. கதவையடைத்ததும் விளக்கெல்லாவற்றையும் அணைத்து விட்டு நித்திரைக்குப் போய் விடுவான்.

படுக்கைக்குப் போன பின்னர் மகாராசா வந்து திறவேன்றாலும் கடையைத் திறக்க மாட்டான். காட்டிலே வழிதப்பி யாராவது நள்ளிருளில் அவ்விடம் வந்து கதவைத் தட்டினாலும் அவன் பேசாமற் படுத்துக்கொள்வான். நித்திரையாயில்லாவிட்டாலும் நித்திரை போலப் பாசாங்கு செய்வான்.

கடைக்காரன் தன்னுடைய வேண்டுகோளைப் பொருப்படுத்தவில்லை என்று அறிந்ததும் அசனி கண்டன் என்ன செய்தான் தெரியுமா? தன்னுடைய காலை யும் கையையும் நீட்டினான். இவ்வாறு பலமுறை செய்ததும் அவனுடைய உருவும் உயர்ந்து பருத்தது. கடையின் கூரை அவனுடைய இடுப்புவரை நின்றதைக் கண்டான். பின்னர் வீட்டுக் கூரையைக் கையினாற் பிடுங்கினான். ஒடுகளும் செங்கல்லும் போலு பொலென உடைந்து விழுந்தன. அவை காற்றிலே பறக்கும் இலைகளைப் போலப் பறந்தன.

இந்தச் சம்பவமெல்லாவற்றையும் அறிந்த கடைக்காரன் பயந்தபோனான். நித்திரையிலிருந்து எழும்பு பவன்போலப் பாசாங்கு செய்துகொண்டு தலையை

நிமிர்த்தி நடுங்கிய குரவில், “யாரது? என்ன வேண்டும்?” என்றான். “அது நான்தான், அசனி” என்று சொல்லிக்கொண்டே, கூரையிலே செய்த துவாரத்தின் மூலம் தலையை வைத்து உள்ளே பார்த்தான்.

கடைக்காரன் படுக்கையறைக்கு நேராகவே அந்தத் துவாரங்களை செய்யப்பட்டிருந்தது. மங்கலான ஒளி யில் முகட்டுத் துவாரத்தின் மூலம் ஒரு கொடிய முகம் தோன்றுவதைக் கண்ட கடைக்காரனுக்கு உடலை வாம் சில்லென்று குளிர்ந்துவிட்டது. அந்தக் கள்ளர் தலைவளை அவனுக்கு முன்னமே தெரியும் “அசனி கண்டரே! சுவாமி, உங்களுக்கு என்ன வேண்டும் சொல்லுங்கள்” என்று கடைக்காரன் கம்மிய குரலிற் கேட்டான்.

“என்ன வேண்டுமா? பிடித்து உன்னை ஆயிரம் போகிறேன்.”

“ஐயோ, அப்படிச் செய்யாதீர்கள்; என்மீது கொஞ்சம் இரக்கங் காட்டுங்கள்.”

நான் உன் தலைமயிரிலே மைலுக்கப்பால் ஏறியப்

“உனக்கு யார் இரக்கங் காட்டுவார்கள்?”

“என் சிறுவன் மீதாவது இரக்கங் காட்டுங்கள், ஜயோ பாவம்! தனியே விட்டுவிட்டால், இந்த ஊரி லுள்ள ஒநாய்கள் அவனைச் சாப்பிட்டுவிடும்.”

“வேண்டாம், வேண்டாம். என்னைத் தனியே விட வேண்டாம்” என்று அரைத் தூக்கத்திலிருந்த அந்தச் சிறுவன் கூறினான். அவனும் தந்தையின் அறையிலே ஒரு மூலையில் படுத்திருந்தான்.

சிறுவன் பேசுவதைக் கேட்ட அசனி, சற்று நய மாக “நல்ல மனிதனைப்போல, எழும்பி எனக்குக் கொஞ்சம் உணவு தயார் செய் விரைவாக” என்று சொன்னான்.

கடைக்காரன் விரைவாகப் படுக்கையிலிருந்து எழுந்தான். அவனுக்கு உடம்பெல்லாம் நடுங்கிற்று. போர்வையை எடுத்து வேட்டியாகக் கட்டினான்; வேட்டியைச் சால்வையாக அரையிலே கட்டிக்கொண்டான். இவ்வாறு தலைதடுமாற்றமாகப் படுக்கையிலிருந்து இறங்கி வாசலன்டை போய்க் கதவைத் திறந்தான்.

அசனி கண்டன் முன்னர் எடுத்த ராட்சத வடிவம் சுருங்கிச் சாதாரண மனித வடிவமாயினான். உடனே அவன் உள்ளே புகுந்து மழைத் துளிகளை உதறிக் கொண்டு ஒரு மேசைக்கருகில் உட்கார்ந்தான்.

“என்ன தரப்போகிறுய் சாப்பிடுவதற்கு.”

“சாமி விரும்பியதைக் கேளுங்கள். ஒரு நொடிப் பொழுதில் தயார் பண்ணித் தருகிறேன்.”

“இறைச்சியிருக்கிறதா?”

“இல்லை.”

“வடை இருக்கிறதா?”

“இல்லை.”

“பான் இருக்கிறதா?”

“இல்லை.”

அசனி கண்டனுக்குக் கோபமுண்டாயிற்று.

“என்ன இழவடா இது சாப்பிட ஒரு மன்னைங் கட்டியுமில்லையா?” என்று தலையை அசைத்துக் கொண்டே கூறினான்.

“பழவகைதான் உண்டு சாமி.”

“என்ன பழவகை?”

“ஆப்பிள், அத்தி, மாம்பழம்.”

“சரி, கொஞ்சம் ஆப்பிள் கொண்டு வா.”

“எனக்குக் கொஞ்சம் அத்திப்பழம்” என்றது அசனி கண்டனின் சட்டைப் பையிலிருந்து கிளம்பிய ஓர் ஒலி.

“அத்திப் பழம் வேண்டுமென்று கேட்டதே, அது யாருடைய குரல் சாமி” என்று பயத்துடன் கடைக் காரன் கேட்டான். அவனுடைய மனம் அந்த அசரீரி யைக் கேட்டுப் பதகளித்தது.

“நான்தான் கேட்டேன்” என்றது அந்தச் சிறிய குரல்.

“பயப்படாதே. இருந்துகொள் பிங்கலா கொஞ்சம் பொறுத்துக் கொள். நான் உனக்கு அத்திப் பழத் தோடு வேறு பல பழங்களும் தருகிறேன். இப்போது தான் உன்னுடைய ஞாபகம் வந்தது. உடனே வெளியே வா; எங்கள் கணக்கை இப்பொழுதே தீர்த்துக்கொள் ஞாவோம்” என்று பல்லை நெருமிக்கொண்டு அசனி கண்டன் கூறினான்.

கூறிக்கொண்டே சட்டைப் பையின் பொத்தான் களைத் திறந்தான். உடனே, குரங்கு வெளியே பாய்ந்து மேசை மேல் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டது.

பின்னர் அசனிகண்டன், பிங்கலைனப் பார்த்து, கோபத்தோடு முகத்தைச் சளித்துக்கொண்டு பெருஞ் சத்தமிட்டுக் கூறினான்.

“என்னுடைய சட்டையின் ஓரத்தைத் தின்றது நீதானே.”

கேள்வியைப்பற்றி அக்கறை காட்டாமல், குரங்கு அங்குமிங்கும் பார்த்தது. பின்னர் அசனியின் கண்களைக் கூர்மையாகப் பார்த்துக்கொண்டு முகமன் கூறும் முறையில்,

“கனம் மிக்க ஜ்யா, உங்களுடைய தாடியைப் போல அழகியதொரு தாடியை நான் எங்கும் கண்ட தில்லை. நான் உண்மையையே கூறுகிறேன். முகத்துதி சொல்லவில்லை. உலகிலே எவருக்கும் இம்மாதிரி அழகிய தாடி கிடையாது” என்று கூறிற்று.

“தாடியைப்பற்றி நான் கேட்கவில்லை, யார் என்னுடைய சட்டைப் பையின் ஓரத்தைச் சாப்பிட்டார்கள். அதை முதலில் எனக்குச் சொல்லு.”

“தாடி மாத்திரமன்று சாமி, உங்கள் நெஞ்சம் கூடத் தங்கக்கட்டி என்று சொல்லுகிறோர்கள். கள்ளார் வேடமானாலும் தங்கமான மனிதன் என்று கூறுகிறோர்கள்.”

“நெஞ்ச தங்கமாயிருப்பதைப்பற்றி நான் கேட்கவில்லை. என்னுடைய சட்டையின் ஓரத்தைச் சாப்பிட்ட வர் யார்? அதை முதலிற் சொல்லு.”

“நீங்கள் நல்லகுணமுள்ளவராக மாத்திரமிருக்க வில்லை. அழகிற் சிறந்தவராகவுமிருக்கிறீர். எத்தனோ ஆண் அழகரைப் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் உங்களுடைய அழகுக்கு இணையில்லை.”

“முப்பது வருடத்துக்கு முன் நீ என்னைப் பார்த்திருக்க வேண்டும், அப்பொழுது வாலிப் முறுக்கோடு நல்ல சுந்தர புருடனுயிருந்தேன்” என்று அசனி கண்டன் தனது நீண்ட தாடியையும் கண்ண மீசையையும் தடவிக் கொண்டே சொன்னான். “அப்படியல்லவா கடைக்காரரே.”

“உங்களை நான் முதலிலே பார்த்தபோது நீங்கள் சூரியன் குஞ்ச போலிருந்தீர்கள். மத்தியானத்திற் பிரகாசிக்கும் ஞாயிறு போலிருந்தீர்கள்” என்றான் காப்பிக் கடைக்காரனுன் அழைமுஞ்சி.

“இன்று அத்தமன் சூரியன் போலிருக்கிறீர்கள். ஆனால் எவ்வளவு அற்புதமான அத்தமனம்! அழகிய உதயத்திலும் பன்மடங்கு அழகான அத்தமனம்” என்றது பிங்கலன்.

“குரங்காரே, நீர் விவேகமும், நுட்பபுத்தியுமடைய ஒரு பிராணி. உமது குண நலத்தைக் கண்டு நான் மகிழ்ந்தேன். இதோ, அந்த மேசையை விட்டிறங்கி இங்கே என் பக்கத்திலிரும். இருவரும் உணவருந்துவோம். ஏ! அழைமுஞ்சி ஒரு தட்டு நிறைய ஆப்பிள் பழம் கொண்டு வா. என் சிநேகிதனுக்கு ஒரு தட்டு நிறைய அத்திப்பழம் கொண்டு வா! என் நண்பன் உண்மையே பேசும் பழக்கமுடையவன். அழகு நிறைந்த ஒரு மனிதனைக் கண்டால் அதை அவன் முன் வை சொல்வதற்கு அஞ்சமாட்டான். “நீங்களே உலகில் சிறந்த அழகுடையவர்” என இவன் கூறும் நற்பன்பு வாய்ந்தவன்” என்று அசனிகண்டன் கூறினான்.

இருவருமாக நெடுநேரம் சாப்பிட்டார்கள்.
போசனம் முடிந்தது. குரங்கு கள்ளர் தலைவனைப்
பார்த்து,

“தங்கள் அனுமதியோடுதான் பேசுகிறேன்.
என்னை எங்கே எடுத்துச் செல்லுகிறீர்கள்? என்பதைக்
கூறுவீர்களா?” என்றது.

“அந்தக் கிருஷ்ணவேணி மோகினி வீட்டுக்கு.”

“அம்மாதரசிக்கு என்னை எதற்காம்.”

“அவள் உன் மீது கோபமுற்றிருக்கிறார்கள்.”

“மனோகர் என்ற அவர்ணுடைய மகனேடு நீ உலக
யாத்திரை செய்வதாக வாக்களித்தாயாம். பின்னர்
அவ் வாக்குறுதியை மீறிவிட்டாயாம்.”

“அந்த மோகினியின் வீடு எவ்வளவு தூரம்?”

“நாறு மைலுக்கு மேலிருக்கும்.”

“என்னல் வரமுடியாது.”

“நீ வர விருப்பமில்லாவிட்டாலும் நான் உன்னை
அங்கே எடுத்துக்கொண்டு போவது தின்னம்.”

“நீங்கள் என்னைக் கொண்டுபோய்விடுவீர்களா?”

“ஆம்.”

“நான் ஓடிவிடப்போகிறேன்.”

“ஓடித்தான்விடுவாயா?” என்று அசனிகண்டன்
இடிபோல முழங்கினான். “அதெல்லாம் சரி, மறுபடி
யும் என்னுடைய சட்டைப் பையிலே போயிருந்து
கொள்” என்றார்கள். இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டு,
குரங்குக்குடியைப் பிடித்துச் சட்டைப் பையிலே
போட்டு வண்டிச்சக்கரம் போன்ற அந்த மூன்று
பொத்தான்களையும் பூட்டிவிட்டான். பின்னர் அந்தச்
சட்டையை ஒரு நாற்காலியில் வீசிவிட்டுச் சுவர்மீது
சாய்ந்துகொண்டு அழுமுஞ்சியைப் பார்த்து,

“நான் சற்றே கண்ணயரப் போகிறேன். விடியற் புறம் என்னை வந்து எழுப்பிவிடு!” என்று சொன்னான்.

“நன்றாகத் தூங்கித் தொலை” என்று சொல்லி விட்டு அழுமூஞ்சி தீபத்தை எடுத்துக்கொண்டு தன் படுக்கையறைக்குப் போய்விட்டான்.

அசனிகண்டன் நிதி ரை செய்யும்போது குறட்டைவிடுவது வழக்கம். சிறு பறவைக் குஞ்சுகளை இருஞ்சிக்கொண்டு போவதற்குப் பருந்து கிழே வரும் போது அவை போடும் சத்தத்தைக் கேட்டிருக்கிறீர் களா? அசனி குறட்டை விடும்போது அம்மாதிரிச் சத்தஞ் செய்வது அவனுடைய பழக்கம்.

இந்தச் சத்தத்தைக் கேட்ட, விடாலன் என்ற அழகிய பூனை மெதுவாக அங்கே வந்தது. அது கடைக்காரனுடைய பூனை. செல்வமாகவே வளர்க்கப்பட்ட பிரானி. பறவையொன்று அகப்பட்டுவிட்டது என்ற சந்தோஷத்தோடு வாலைத் தொண்ணாறு பாகையில்

மேலே உயர்த்திக்கொண்டு வாவின் நுனியை வட்ட மாகச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தது. வரும்போது அங்குமிங்கும் பார்த்து மூக்கினால் மனந்துகொண்டு வந்தது.

பறவைக்குப் பதிலாக நாற்காவியிலே ஒரு சட்டை விரித்திருப்பதையும் அந்தச் சட்டையின் பையிலிருந்து ஒரு பிராணியின் மணம் வீசிக்கொண்டிருப்பதையும் உணர்ந்தது.

“இங்கே ஒதுங்கியிருப்பது என்ன பிராணியாயிருக்குமோ” என்று அது அதிசயமடைந்தது. “இது எவியுமன்று; எலியானால் சிறிதாயிருக்கும். பொரித்த மாமி சத் துண்டாயிருக்குமா? இல்லை; அப்படியானால், பொரித்த வாசனை வீசுமே. அப்படியானால் இது என்ன வாயிருக்கும்?”

மறுபடியும் பூனை மனந்தது. ஆனால் என்ன ஏது என்று அதனால் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

இவ்வாறு சிந்தனையிலாழ்ந்து, மீசையை நாவினால் சுவைத்துக்கொண்டு அங்கே அது நின்றபொழுது சிறிய தொரு சத்தம் அதன் காதுகளுக்குக் கேட்டது. காதை நிமிர்த்திக் கருத்தோடு கேட்டது. அப்போது மிருது வான் குரலில்.

“கொக்கரோக்கோ” என்ற சத்தம் கேட்டது.

“ஓகோ, தெரிந்துவிட்டது. இது ஒரு கோழிச் சேவல்” என்று நினைத்துக்கொண்டு விடாலன் சந்தோஷத்தோடு “மியா, மியா” என்று சத்தமிட்டது.

“இது கோழிச் சேவல்தான். ஆனால் கோழிக் குரிய மணத்தைக் காணவில்லையே. ஆனால், இந்தக் கோழிகளே மிக்க கபடம் நிறைந்தவை. ஒரு முறை ஒரு நாடகமேடையிலே எனக்கு நல்ல கோழியும் உருளைக் கிழங்குப் பச்சியும் தந்தார்கள். நல்ல உணவென்று

சொல்லிக்கொண்டு அதை வீட்டுக்கு எடுத்துச் சென் றேன். வழியிலே பார்த்தபோது அது கடதாசிக்களியினர் செய்யப்பட்ட பொம்மையாகத் தெரிந்தது.

“கொக்கரோக்கோ” என்ற சத்தம் மறுபடியும் கேட்டது.

“ஆகா, என்னைத்தான் அழைக்கிறாயா? இதோ வந்துவிட்டேன். சிரமப்படாதே, நெடுநாளாக சுவர்ப் பல்லியுஞ் சிள் வண்டுந்தான் கிடைத்தன. இன்று நல்ல திட்டம்போலும். கோழியொன்று கிடைத்திருக்கிறது” என்று விடாலன் தனக்குள் நினைத்து வாழுறிக்கொண்டது.

இவ்வாறு மகிழ்ந்து கொண்டு சட்டைப் பொதுதான்களின் பூட்டைப் பல்லிலையும், நகத்தினாலும் அவிழ்த்தது. ஒரு பொதுதானை அவிழ்த்ததும் உள்ளே யிருந்த குரங்கு வெளியே பாய்ந்துவந்தது. “அன்புள்ள பூனையாரே; வணக்கம், சேவல் இறைச்சி சாப்பிட ஆசை யற்றிருக்கிறீர் போலத் தெரிகிறது. உள்ளே நான் சாப்பிடாமல் உமக்கென்று பாதியை விட்டிருக்கிறேன். விருப்பமானால் உள்ளே நுழைந்து, பாதுகாப்பாக இருந்துகொண்டு வயிறு நிறையச் சாப்பிடும்” என்று கூறிற்று.

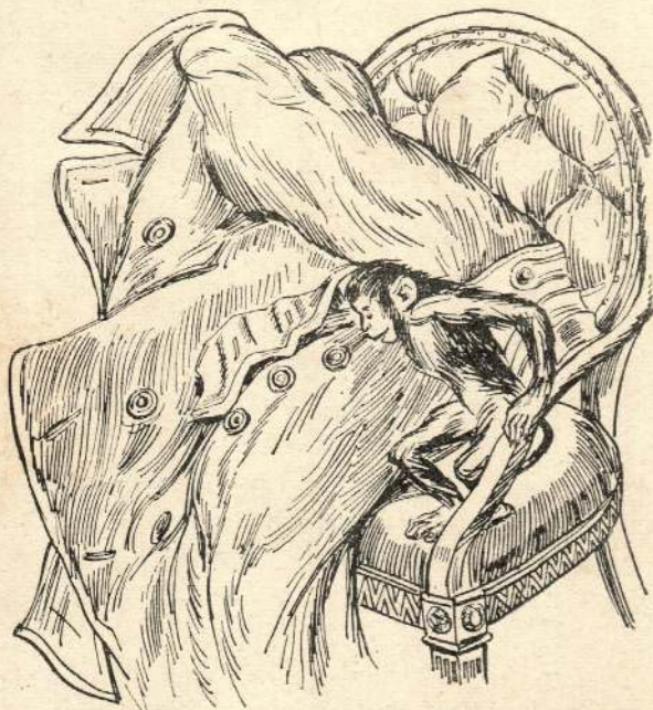
விடாலன் வேறு பேச்சுமுச்சின்றிச் சட்டைப் பைக்குள் நுழைந்தது. நுழைந்ததுதான் தாமதம். குரங்கு அந்தப் பொதுதான்களைக் கெட்டியாகப் பூட்டி விட்டது.

“உள்ளே போய்விட்டாயா? அங்கேயே இருந்து கொள்” என்று பிங்கலன் கைகளை மகிழ்ச்சியோடு பிசைந்து, “அன்புள்ள பூனையாரே! அங்கே சேவல் கிவல் ஓன்றுமில்லை. நீர் தேடிக்கொண்டே இரும். நான்

அதற்கிடையில் நழுவி விடுகிறேன். தயவுசெய்து வீட்டிலேயுள்ளவர்களெல்லாருக்கும் சுகஞ் சொல்லும்” என்று கூறிற்று.

இவ்வாறு கூறி கடையின் வாசலை மெதுவாகத் திறந்துகொண்டு, காட்டு மரங்களிடையே மறைந்து போயிற்று.

அன்று முடுபெனி அதிகமாகப் பரவியதால் முன் னுக்கு நிற்பவர்களையே காணமுடியாத நிலைமையுண்டா யிற்று.

குரங்கு நாறு அடி செல்லவில்லை. அழுழஞ்சி படுக்கையிலிருந்து துடித்துப் பதைத்து எழுந்து, சத்தமிட்

டான். “எசமான், எசமான், பலார்பற்றி விடிந்து விட்டது. இனி நீங்கள் புறப்படுங்கள்”

“உடனேயே நான் போய்விடவேண்டும். சாப் பாட்டுச் செலவை மறுமுறை இந்தப்பக்கம் வரும் போது தருகிறேன்” என்று கள்வர் தலைவன் கூறினான்.

“மகாகனம் ஐயா..... சுகமாகவும் விரைவாகவும் போய் வாருங்கள்!”

இருட்டிலே அசனிகண்டன் தன்னுடைய சட்டை யைத் தடவி எடுத்து மாட்டிக் கொண்டான். பின்னர் சட்டைப்பையிலே கையைவிட்டுக் குரங்கைத் தேடினான்.

உடனே கையை வெளியே இழுத்துக் கொண்டு, பெரிய சத்தமிட்டுக் குள்ளினான். யாரோ கூரிய நகத்தி னால் அவனுடைய கையைக் கிறிய உணர்ச்சி உண்டானது. யாரோ கையிலே தோலை விழுண்டி ஹித்து விட்டமாதிரி அவனுக்கு நோவுண்டாயிற்று.

“துட்டக் குரங்கே! என் கையைப் பதம் பார்த்து வேடிக்கை பண்ணுகிறோயா? மறுமுறை இப்படிச் செய் வாயானால் உன்னை ஒரு கை பார்த்துவிடுவேன். உன் நகங்களை ஓவ்வொன்றுக் கூடித்து விடுவேன் பார்!”

இவ்வாறு கூறிக்கொண்டு கடைக் கதவை அடித்து மூடிக்கொண்டு வெளியேற்றான்.

மூன்று மாஸிநேரமாக நடந்தபின்னர் மறுபடியும் கையைப் பார்த்தான். இரத்தம் வடிந்துகொண்டிருந்தது. உடனே அவனுக்கு அசாத்தியமான கோபம் பொங்கிற்று. உடனே சட்டைப்பையிலே பலங் கொண்டமட்டும் ஒங்கி அடித்தான்.

“மியாஹ்” என்ற சத்தம் காதைப் பிளந்தது. “என்ன கேவியா பண்ணுகிறோய்? நீ பூஜையைப் போலப் பாசாங்கு பண்ணப் பார்க்கிறோயா? சரி இதையும் வாங்கிக்கொள்!”

இவ்வாறு கூறிவிட்டு மறுபடியும் முன்னையிலும் பலமாக அடித்தான்.

“மியாஹ்வ! மியாஹ்வ! மியாஹ்வ!” மறு படியும் இந்த அவல ஓலி வெளிவந்தது.

“நிறுத்தமாட்டாயா? இந்தப் பாசாங்குக்கு முடிவு கட்டமாட்டாயா?”

மறுபடியும் அடிப்பதற்குக் கையெடுத்தான். ஆனால் அதேகணம் அடிபட்ட சிறிய நாய்க்குட்டிபோலச் சத்த மிட்டான். பூனை அவனுடைய விலாவில் கூரிய நகங்களாற் கிறிக் காயமுண்டாக்கி விட்டது.

அசனிகண்டனுக்கு நோத் தாங்கமுடியவில்லை. உடனே கூரிய கத்தரிக்கோல் ஒன்றை எடுத்து,

“கொஞ்சம் பொறுத்துக்கொள். விருண்டும் உன் பழக்கத்தை ஓழித்து விடுகிறேன். இனிமேல் ஒரு வாழைப்பழத்தைக் கூட உரிக்க மாட்டாய்!”

சட்டையைக் கழற்றிச் சட்டைப் பையின் பொது தானை மெதுவாகப் பிரித்தான். பின்னர் உள்ளே கையை வைத்தான். திட்டரென்று கருங்கோட்டுப் பூனையொன்று துள்ளிக்கொண்டு வெளியேபாய்ந்து கள்ளனுடைய கண்ணிரண்டிலும் நகங்களைச் செலுத்திப் பியத்து விட்டு அங்கேயே தாங்கிக் கொண்டது. குரங்கல்ல; அழுமுஞ்சியின் பூனை. பின்னர் அது கீழே பாய்ந்து வயல்களுக்கூடாக ஓடிற்று.

அசனிகண்டன், நோவினால் குளினான். கோபத் தினால் ஆவேசமடைந்தான். பூனையைத் துரத்திக் கொண்டுபோக முயன்றான். ஆனால், எந்தத் திசையிலே போவது? கண்ணிரண்டும் குருடாய் விட்டன. பூனையின் நகங்கள் அவ்வாறு செய்துவிட்டன.

கள்ளர் தலைவன் நூறு நாளாக இரவும் பகலும் காட்டிலே அலைந்தான். அங்கே எவரையும் அவன் சந்திக்கவில்லை. மரம் வெட்டும் மனிதரோ, ஆட்டிடையரோ எவரும் அவனைக் காணவில்லை. அதனால், அவன் வீடு போவதற்கு வழியைக் கேட்டறிய முடியவில்லை. முன்னெல்லாம் தூரத்திலே ஒராய்கள் அவனைக் கண்டால் பார்த்துவிட்டு ஒட்டம் பிடிப்பதுண்டு. அவனிடம் அவற்றுக்கு அத்தனை பயமிருந்தது. இப்போது அவனுக்குப் பார்வையில்லையென்பதை அறிந்த அவை அவனுக்குக் கோபழட்டுவதற்குப் பல தந்திரங்களைச் செய்தன. முன்னெல்லாம் பறவைகளும், முயல்களும் அவனைக் கண்டால் நிழல்போலக் கண்ணுக்குத் தென்படாமல் மறைந்தன. இப்போது, சிறிய பறவைக் குஞ்சுகளும் சிட்டுக் குருவிகளுங்கூட அவனுக்கு மேலாகப் பறந்து சென்றன. சில அவனுடைய முக்கைச் சிறகினால் உரோஞ்சிக் கொண்டுஞ் சென்றன. சின்ன முயல்களும் பெரிய முயல்களும் அவனுடைய காலைச்சுற்றிக் கூத்தாடின. எவ்வளவு தெரியம் அவற்றுக்கு! பெரிய வீரச் செயல்லவா சிறுவர்களே!

ஆம், இந்தச் சிட்டுக்குருவிகள் போலவும் முயல்கள் போலவும் சில சிறுவர் வீரச்செயல் புரிவதை அறிந்திருப்பீர்கள். நோயினைலும், அங்கக் குறைவினைலும் தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளச் சக்தியற்ற அபலை களிடம் அவர்கள் தமது வீரச் செயலைக் காட்டுவதில்லையா?

ஒரு நாளிரவு அசனிகண்டன் தன்னுடைய ஆகாரத்துக்காக நத்தைகளையும் இலையில் வாழும் அட்டைகளையும் தேடிக்கொண்டு காட்டு மரங்களுக்கூடாகத் தடவித் தடவிச் செல்லும்போது ஒரு சிறிய வீட்டுச் சுவர் அவன் கைகளுக்குத் தட்டுப்பட்டது. மிக் கமகிழ்ச்சியடைந்தவனுய் கதவிலே தட்டினான்.

“யாரங்கே?” என்று ஒரு சத்தங் கேட்டது. “கண் னில்லாத கபோதி, இந்தக் காட்டிலே வழிதவறி அலைந்து திரிகிறேன். இரவு தங்குவதற்கு எனக்கு ஒதுக்கிடம் வேண்டும்.”

“கண்னில்லாத கபோதியா? உள்ளே வாருங்கள்” என்றது அதே குரல்; வாசல் திறந்தது. தன்னுடைய சத்துராதி அங்கே வந்து நிற்பதையும், அவனைத்தான் வரவேற்பதையும் பிங்கலன் உணர்ந்தது. அதனுடைய மனேநிலையை நீங்களே கற்பனை செய்து கொள்ளலாம்.

நடுக்காட்டிலே, தனிமையான அந்த வீட்டில் பிங்கலன் எவ்வாறு போய்ச் சேர்ந்தது? ஈயடிச்சான் காப் பிக்கடையிலிருந்து தப்பியோடிய பின்னர் அதற்கு என்ன நடந்தது?

பிங்கலன், அசனிகள்டனின் சட்டைப் பையிலே பூனையைச் சிறைவைத்த பின்னர், எங்கே போவதென்று தெரியாமல் மரங்களுக்கூடாக ஓட்டம் பிடித்தது. எப்

படியும் வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்துவிட வேண்டுமென்ற எண்ணம் அதன் உள்ளத்திலே கொழுந்துவிட்டெரிந்து கொண்டிருந்ததால், இவ்வாறு அங்கலாய்த்தது. ஆனால், எந்த வழியிற் போவதென்பது அதற்குத் தெரியவில்லை. இங்குமங்குமாய் நினைத்த இடமெல்லாம் ஒடிற்று. காற்றின் இரைச்சல் கேட்டால், அல்லது, சருகுகள் சலசலத்தால், கள்ளர் தலைவன்தான், சட்டைப்பையிலே கிடக்கும் பூண்யோடு பின்னால் வருகிறுன் என்று ஏங்கிற்று. காலையில் ஒரு குரங்குக் கூட்டம் சத்தமிட்டுக் கொண்டும், ஒன்றையொன்று அடித்துக்கொண்டும் ஆரவாரஞ் செய்வதைக் கண்டது. இந்தக் குழப்பத்துக்குக் காரணமென்ன வென்று விசாரித்த போது, குரங்குகள் தமக்கு ஒரு சக்கரவர்த்தியைத் தேர்ந்தெடுக்கவே கூடியிருக்கின்றன வென்பதை அறிந்தது.

உடனே பிங்கலன் கூட்டத்துக்கு நடுவே சென்று, தான் பேச விரும்புவதாகச் சைகை காட்டிற்று. உடனே ஆரவாரமெல்லாம் அடங்கிற்று. எங்கும் அமைதி குடிகொண்டது. பிங்கலன் பின்வருமாறு கூறிற்று:

“என்னுடைய அன்பான சகோதரர்களே! நீங்கள் உங்களுக்கொரு தலைவனைத் தேர்ந்தெடுக்க விரும்புவதாகவும், அதற்குச் சக்கரவர்த்தி என்ற பட்டம் தூட்டப் போவதாகவும் அறிகிறேன். அது நல்ல காரியம். உலகம் பலவிதமென்று சொல்லுவார்கள். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு போக்குடையவராய் இருப்பது உலக இயற்கை ஒரு தத்துவ ஞானியிருந்தாராம். அவர் தன் னுடைய தலையிலே யாராவது ஒவ்வொரு நாளும் குட்டுவதை விரும்பினாராம். எங்களுக்குள்ளே சக்கரவர்த்திப் பதவியை வகிக்கக் கூடிய ஒரே ஒரு குரங்கு தான் உண்டு. நான்றிந்த வரையில் அப்பதவிக்குத் தகுதியுடையவர் வேறொருவருமில்லை.”

“யாரந்தப் பேர்வழி; அதனுடைய பெயரை உடனே கூறுங்கள்!” என்று அக் கூட்டத்திலுள்ள

குரங்குகளெல்லாம் ஒரே முறையில் பெருஞ் சத்தமிட்டுக் கேட்டன். பிங்கலன் கிழே பார்த்துக் கொண்டு பதில் கூறுமல் நின்றது.

“யாரந்த மகானுபாவர்?” என்று மறுபடியும் முன்னையிலும் உரமாகச் சத்தம் எழுந்தது. “அதனுடைய பெயரை நாம் அறிய விரும்புகிறோம். பெயர் - பெயர் - பெயர்” என்று எல்லாம் கூச்சலிட்டன.

“உண்மையாகவே அந்தப் பெயரை அறிய விரும்புகிறீர்களா? அப்படியானால் பகிரங்கமாகவே நான் சொல்லிவிடுகிறேன். நானே அந்த ஆசாமி. என்னைவிட இந்தப் பதவியை வகிக்கக் கூடியவர்கள் இல்லை” என்று பிங்கலன் உற்சாகத்தோடு கூறிற்று.

“வாழ்க பிங்கலன்! வாழ்க எம் சக்கரவர்த்தி! குரங்குக் குலத்தின் மன்னர் மன்னன் நீரூழி வாழ்க!” என்று வானைப் பிளக்க எழுந்தது குரங்குகளின் வாழ்த் தொலி. குரங்குகள் எல்லாம் கைதட்டி ஆரவாரித்தன.

பிற்பக்கத்தைப் பார்த்தால் சிங்காசனம் போலத் தோற்றமளிக்கும் பழையதொரு பிரம்புக் கதிரையை அங்கே கொண்டு வந்து நடுவிற் போட்டன. பிங்கலன் அதிலே ஏறி அரசன் போலக் கம்பீரமாக வீற்றிருந்தது.

நூறு மத்தளங்களும், நூறு எக்காளங்களும் ஏனைய வாத்தியங்களுமிசைக்க, ஒரு பெரிய வாத்தியக் குழு வந்தது. அது மனிமுடிதூட்டு விழாவுக்குரிய மங்கள இசையை முழக்கிற்று

அழகிய கோரைப் புல்லினால் இழைத்த ஒரு தாம் பாளத்திலே முடியையும், செங்கோலையும் வைத்து; நாலு குரங்குகள் அவற்றைப் புதிய சக்கரவர்த்திக்கு வழங்கின.

இரும்பினாலான அழகியதொரு சிறிய வளையத் திலே நாவற் பழங்களை வைத்துச் செய்யப்பட்டது அந்த முடி செங்கோல் கற்கண்டு பூசிய கரும்புத்தண்டு.

பிங்கலன் முடியை எடுத்து ஆனந்தமாக மணந்து பார்த்து விட்டுத் தலையிலே வீருப்போடு தூட்டிக் கொண்டது. செங்கோலை எடுத்துப் பார்த்தபோது அதன் நாவிலே சலம் ஊறிற்று. விருப்பத்தை அடக்கிக் கொள்ள முடியாமல், அதைக் கையிலே எடுத்து நாவி ஞல் சுவைத்தது. பக்கத்திலே நின்ற மந்திரிக் குரங் கொன்று கையினால் அதன் விலாவிலே மெதுவாக இடித்துப் பிங்கலனுடைய ஒழுங்கற்ற நடத்தையை அவனுக்கு அறிவுறுத்திற்று. உடனே பிங்கலன் செங்கோலைச் சுவைப்பதை விட்டு விட்டுத் தன் விரலையே கால்மணி நேரமாகச் சுவைத்துக் கொண்டது.

பதினாறு குரங்குகள் ஒரு பெரிய சிவிகையைச் சுமந்து வந்தன. அழகிய இலைகள், பூக்கள், பழங்கள் என்பவற்றால் அது அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது.

மந்திரிக் குரங்கு இருமுறை நிலத்திலே தலைதாழ வணங்கிற்று. பின்னர் சக்கரவர்த்தியைப் பார்த்து;

“அரசர்க்கரசனே! தைரியமடையுங்கள். இனி உங்கள் சாமர்த்தியம்” என்று மரியாதையாகச் சொல் விற்று.

“சாமர்த்தியமா? நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?”

“மகாராசா; தாங்கள் விரும்பினாலென்ன, விரும்பாவிட்டலென்ன, இந்தப் பல்லக்கிலே ஏறிக்கொள்ள வேண்டும்.”

“ஏறியதும், என்னை எங்கே கொண்டு போகப் போகிறீர்கள்?”

“மகாராசாவடைய அரண்மனைக்கு. அங்கே தங்க ஞடைய மலர்மஞ்சம் தயாராயிருக்கிறது.”

அதைக் கேட்டதும் பிங்கலன் வதனத்திலே நூதன மானதொரு முகபாவம் தென்பட்டது.

“மலர்மஞ்சம் எதற்கு? நான் வழக்கம்போல நித் திரை செய்யும் மரக்களீயே எனக்குப் போதுமானது” என்பது போலிருந்தது அந்த முகபாவம்.

இவ்வாறு கூறிவிட்டு மந்திரியைத் திரும்பிப் பார்த்து பிங்கலன், “நன்பா, நான் உங்கள் சக்கரவர்த் தியல்லவா?” என்று சிநேகமுறையிற் கேட்டது.

“ஆம் மகாராசா.”

“சக்கரவர்த்தியென்றால் போருளென்ன?”

“தாங்களே குரங்குகளுக்கெல்லாம் அரசன். அவற்றை ஆட்சிசெய்வது தாங்களே. தங்களுடைய விருப்பங்களையெல்லாம் நாம் உடனே நிறைவேற்றக் காத்து நிற்கிறோம்.”

“அப்படியாலே, எனக்கு இந்தப் பல்லக்கு வேண்டாம். நான் கால் நடையாகவே செல்ல விரும்புகிறேன்.”

“மன்னிக்க வேண்டும் மகாராசா. தாங்கள் அவ்வாறு செய்ய முடியாது.”

“ஏன்?”

“கால் நடையாக ஒரு சக்கரவர்த்தி செல்வாரா ணல், அவர் சக்கரவர்த்தியல்லர். அவ்வாறு நடப்பாரா ணல் அவர் சாதாரண குரங்காகவே மதிக்கப்படுவார்.”

“என்னுடைய விருப்பம் ஒவ்வொன்றும் நிறைவேற்றப்படும் என்று சொன்னுயே.”

“ஆம் மகாராசா. ஆனால் அரசனுயிருப்பவன் தன் நுடைய நன்மையை விரும்பி எதையுஞ் செய்யக் கூடாது. அதுவே அவனுக்குரிய விசேட உரிமை!”

“அப்படியா? நன்றி. இந்த யோசனையைக் கூறிய தற்காக உளக்குக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.” இவ்வாறு கூறிவிட்டு பிங்கலன் பல்லக்கில் பாய்ந்து ஏறிக் கொண்டது.

உடனே எக்காளம் ஓலித்தது. பேரிகைகள் முழுங்கின. குரங்குகள் எல்லாம் ஊர்வலத்திற் கலந்து கொண்டன. நீண்ட அந்த ஊர்வலம் மெதுவாக அசைந்து சென்றது.

அரண்மனையை அடைந்ததும், சக்கரவர்த்தி நேரடியாகச் சென்று போசனசாலையில் இடப்பட்டிருந்த ஒரு மேசைக்கருகில் உட்கார்ந்தார். பிங்கலன் சக்கரவர்த்தி யானாலும், பசியால் வாடிற்று. அங்கே கொண்டுவந்து வைத்த உணவுகளையெல்லாம் அக்கம் பக்கத்திலிருந்த விருந்தினர், நொடிப்பொழுதில் வாரி உண்டுவிட்டனர். பிங்கலனுக்கு உணவு கிடைப்பது முயற்கொம்பாயிற்று.

எல்லாருஞ் சாப்பிட்டாயிற்று. பிங்கலனுக்குப் பசி முன்னையிலும் அதிகாரித்தது.

“பறவாயில்லை; நித்திரையிலே எல்லாவற்றையும் மறந்துவிடுவோம்” என்று பிங்கலன் தனக்குட் சொல்லிக் கொண்டது. இவ்வாறு சொன்னதும் படுக்கைக்குப் போய் நன்றாக நித்திரை செய்தது. நித்திரையில் குறட்டைவிட்டது.

திமிரென்று பெரிய வாத்திய முழுக்கம் வானைப் பிளந்தது. ஆயிரக்கணக்கான குரல்கள்; “மகாராசா நீடுழி வாழ்க! குரங்குச் சக்கரவர்த்தி நீடுழி வாழ்க! வானரமகேந்திரர் நீடுழி வாழ்க!” என்று வாழ்த்தும்

ஒவி கேட்டது. “மகாராசா மகாசனங்கள் தங்களைத் தரிசிக்க வந்திருக்கிறார்கள்! எழுந்து உப்பரிகைக்கு வாருங்கள்” என்றும் மந்திரி கூறினார்.

“என்ன இழவு மந்திரியாரே!” என்று பிங்கலன் முனுமுனுத்துக் கொண்டு கண்ணைக் கசக்கிற்று. “அரு மையான நித்திரையைக் கெடுத்து விட்டாயே!” என்று முனுமுனுத்துக் கொட்டாவிவிட்ட படியே கண்ணைப் பிசைந்து கொண்டு பிங்கலன் உப்பரிகைக்குச் சென்றது.

கீழே பெருந்திரளாகக் கூடினின்ற குரங்குக் கூட்டம் “மன்னர் மன்னன் நீரோழி வாழ்க” என்று முழக்கம் செய்தது.

பிங்கலன் அந்தப் பக்கமும் இந்தப் பக்கமும் தலை யைத் திருப்பித் திருப்பி மகாசனங்களின் வாழ்த்துக்கு வந்தனம் தெரிவித்தது.

“மகாசனங்களே! உங்களுக்கு அலாதியான கீச்சக் குரல் உண்டென்பதை நான் கேள்விப்பத்திருக்கிறேன். அதையிட்டு நான் உங்களுக்குச் சோபனங் கூறுகிறேன். இந் த நேரத்திலே உங்களுக்குச் சொல்வதற்கு வேறொன்றுமில்லை. நானைக்குச் சந்திப்போம். இப்போது போய் வாருங்கள்!”

இவ்வாறு கூறக்கேட்ட குரங்குக் கூட்டம் கலைந்தது. பிங்கலன் மஞ்சத்திலேறிச் சுறுண்டு படுத்துக் கொண்டது.

மறுபடி அது கண்ணயர்ந்து போகிற நேரம் மறு படியும் ஓரு வாத்தியக் குழுவின் முழக்கமும் கூட்டம் சத்தமிடும் ஆரவாரமும் அதை நித்திரையிலிருந்து திடுக்கிட்டெழும்பச் செய்தன. தலையை நிமிர்த்திக் கொண்டே; “இப்போது என்ன விசேடம்?” என்று கேட்டது பிங்கலன்.

“மகாராசா! மகாசனங்கள் மறுபடியுந் தங்களைப் பார்க்க வேண்டுமாம். உப்பரிகைக்கு இன்னெரு முறை எழுந்தருள்வீராக!” என்று மந்திரி கூறிற்று.

“ஒரு நிமிடத்தில் முகங் கழுவிக் கொண்டு வர அவ காசந்தர வேண்டும் என்று நண்பர்களைக் கேளும்” என மந்திரிக்குக் கூறிற்று.

ஒரு நிமிடங் கழிந்தது, இரண்டு - ஐந்து - பத்து - இருபது நிமிடங்களும் கழிந்தன. சக்கரவர்த்தியைக் காணவில்லை. காவலர் படுக்கையறைக்குப் போய்ப் பார்த்தார்கள். அங்கே பிங்கலன் இல்லை. சக்கரவர்த்தி அந்தர்த்தானமாய் மறைந்து விட்டார்.

சக்கரவர்த்தி பிங்கலனுக்கு என்ன நடந்தது? எவருமே அதைக் காணவில்லை. ஒருவருக்கும் அதைப் பற்றிய செய்தி தெரியாது. யன்னலுக்கூடாகப் பாய்ந்து வெளியே ஓடிற்று? அப்படியிருக்க மாட்டாது. யன்னல் எல்லாம் மூடியபடியேயிருந்தது. அப்படி யானால் என்ன நடந்திருக்க வேண்டும்?

காவலாளிகள் எங்குந் தேடிப் பார்த்தார்கள்; துணி வைக்கும் அலுமாரியிலே பார்த்தார்கள்; போசனசாலைப் பெட்டகத்திலே பார்த்தார்கள்; ஊற் றைக் கூடையிலே பார்த்தார்கள்; சமையற் கட்டிற் பார்த்தார்கள்; சந்து பொந்தெல்லாம் தேடிப் பார்த்தார்கள்; எந்த இடத்திலுங் காணவில்லை. பார்க்கக் கூடிய இடமெல்லாம் பார்த்த பின்னர், மகாராசா வின் மஞ்சத்தின் கீழே பார்ப்போம் என்று ஒரு குரங்கு அங்கே பார்த்தது. என்ன அதிசயம்! சக்கர வர்த்தி அங்கே நிம்மதியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

“மகாராசா! அங்கே என்ன செய்கிறீர்கள்?” என்று சக்கரவர்த்தியின் காதை மெதுவாக வார்ந்து இழுத்துக் கொண்டு மந்திரி கேட்டது. அப்படியிருந்தும் அரசனுக்குச் செலுத்த வேண்டிய மரியாதையை அது செலுத்தத் தவறவில்லை.

பிங்கலன் கொட்டாவி விட்டு நெளிவெடுத்த படியே, “நான் நித்திரை செய்கிறேன்” என்றது.

“எழுந்திருங்கள், சீக்கிரம், உங்களுக்கு வெட்கம் இல்லையா?”

“வெட்கமா? நித்திரை கொள்வதற்கு ஏன் வெட்கப்பட வேண்டும்?

“நித்திரை கொள்வதானால் மகாராசாவுக்குரிய மலர் மஞ்சத்திலே கொள்ளலாமே. அரசனுக்குரிய அந்தஸ்து எங்கே?”

“அந்தஸ்தா? ஓகோ அதை நான் மஞ்சத்தின் கிழே தான் கை துவற விட்டிருப்பேன்” என்று பிங்கலன் கூறிற்று. அந்தஸ்து என்ற சொல்லின் பொருள் அதற்குத் தெரியாமற் போயிருக்க வேண்டும், எனவே, இவ்வாறு கூறிச் சமாளித்துக் கொண்டது.

பின்னர் மந்திரியை அழைத்துக் காதோடு காதாக அது, “என் அருமை நண்பா, உன்னேரு வெளி யரங்கமாக நான் பேசலாமா? சக்கரவர்த்தியாய் இருப்பதே உலகில் மிகச் சிறந்ததொரு நிலையென்று நான் இன்றுவரை என்னியிருந்தேன்.ஆனால் அந்தோ! அஃதெல்லாம் தவறேன்பதை இப்போது உணர்ந்து கொண்டேன்; இதோ பார்; இந்தக் குரங்குகளை, அவை வாழ் நாள் முழுவதும் பணிவும் எளிமையுமின் வாழ்க்கை நடத்துகின்றன. பசித்த நேரம் அவை தடையின்றிச் சாப்பிடுகின்றன. நித்திரை வந்தால் நித்திரை கொள்ளுகின்றன. சோம்பேறிக் கூட்டங்கள் வந்து அவற்றை நித்திரையில் இருந்து எழுப்பித் தங்களுக்குத் தரிசனமருஞ்ம்படி கேட்பதில்லை” என்று கூறிற்று.

இவ்வாறு பிங்கலன் தன்னுடைய கருத்துக்களை மந்திரியின் காதிலே பொழிந்து கொண்டிருக்கும் போது, திமிங்கிலத்தின் வயிறு போல வானம் இருண்டது. உடனே தாரை தாரையாக மழையும் பொழிந்தது.

அப்போது வாத்திய முழக்கமும் வானரங்களின் பெரிய ஆரவாரமும் கேட்டது. சத்தம் நிமிடந்தோறும் அதிகரித்துச் சக்கரவர்த்தியின் யன்னலுக் கூடாக வந்து காதைப் பிளந்தது. குரங்குகள்,

“வெயில் வேணும், மழை வேண்டாம்; வெயில் வேணும், மழை வேண்டாம்; இவ்வாவிட்டால் மன்னன் வீழ்க! புரட்சி வாழ்க!” என்று சத்தமிட்டன. பிங்கலன், “நல்ல நண்பர்களே! இந்தக் கொடிய மழை பெய்து கொண்டிருக்கும் போது நான் எப்படி வெயி வெறிக்கச் செய்வது? இந்த நேரம் சூரிய பகவான் வெளியே வரமாட்டார்” என்று அரண்மனை உப்பரி கையில் நின்று கீழே கூடி ஆரவாரித்த வானரங்களுக்குக் கூறிற்று.

“அதெல்லாம் எங்களுக்கு வேண்டாம். என்ன பாடு பட்டும் மகாராசா எங்களுக்கு வெயிலெறிக்கச் செய்யுங்கள். சீக்கிரம்”

“நன்பர்களே! நான் சொல்வதை நம்புங்கள். மழை விட்டு வானம் வெளிக்கும் வரை கொஞ்சம் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள். அதன் பின்னர் வெயிலெறிக்கும். கால நிலையும் மாறி விடும்” என்றது பிங்கலன்.

நல்லதிட்டமாகச் சில மணி நேரத்திலே மழை நின்றது. சூரியன் பிரகாசிக்கத் துவங்கிற்று.

சூரிய வெப்பம் அதிகரிக்கவே மறுபடியும் வாத்திய முழுக்கத்தோடு வானரங்கள் அரச வாசலையடைந்து “எங்களுக்கு மழைதான் வேண்டும்; வெயில் வேண்டாம்; தன்னீர்! தன்னீர்” என்று ஆர்ப்பாரித்தன.

இந்த மாதிரியான விபரீத நடவடிக்கையிற் குரங்குகள் ஈடுபட்டதைக் கண்ட வான்ரேந்திரனுக்குக் கோபம் வந்து விட்டது. உப்பரிகைக்குப் போவதில்லை என்று அது தீர்மானஞ்ச செய்து கொண்டு அரண்மனையில் இருந்துவிட்டது. ஆனால் சத்தம் வர வர அதிகரித்தது. “சரி”யென்று சொல்லிவிட்டு பிங்கலன் தலையை வெளியே நீட்டி,

“உங்களுக்கு மழை வேண்டுந்தானு? ” என்று கேட்டது.

“ஆம். ஆம் - மழை வேணும், அல்லது மன்னவன் ஒழிகி! ”

“கொஞ்ச நேரம் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள். ஒரு நிமிடத்திலே நான் மழையை அனுப்புகிறேன்.”

இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் கூட்டம், ஆரவாரஞ் செய்து கூத்தாடிற்று. உடனே தேசிய கீத்தை வாத்தியக்காரர் வாசித்தார்கள்.

வாக்களித்தபடியே ஒரு சில விநாடியில், பிங்கலன் உப்பரிகையிலே தோன்றி, “இதோ நீங்கள் கேட்ட மழை. போதாவிட்டால் போய்க் குளத்திலே பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்” என்று கூறிவிட்டு, கீழே நின்ற வான ரக் கூட்டத்தின் மீது ஒரு வாளி தண்ணீரை ஊற்றிவிட்டது.

கீழே கூட்டத்திற் பெரிய குழப்பமுண்டாயிற்று. வானரங்கள் அரண்மனையை முற்றுகையிட்டு அதைக் கைப்பற்றின. மன்னவன் எங்கேயென்று சொல்லி ஓவ் வொரு அறையாகத் தேடின. ஆனால், பிங்கலனைக் காண வில்லை. என்ன செய்வது? உடனே மந்திரியைப் பிடித்து அடி அடியென்று அடித்தன. இது உலக இயற்கை தானே! குற்றஞ் செய்யாதவர்கள் தானே தண்டனை பெறுகிறார்கள்.

பிங்கலன், அரண்மனைப் புறக் கதவால் ஓடிக் காட்டில் மறைந்தது. இரண்டு நாளாகப் பிங்கலன் இவ்வாறு ஓடிய பின், மரங்களிடையே ஒரு சிறிய வீட்டைக் கண்டது. அந்த வீடு யன்னலில்லாத வீடு.

வீட்டு வாசலிலே நீல நிறமுள்ள அழகிய முய லொன்றிருந்தது. மோகினி நீலவேணியின் மயிர் இதே நிறமுடையதென்பதை நினைவில் வைக்க வேண்டும். பிங்கலனைக் கண்டதும் முயல் எழுந்து நின்று முன்னங்காலில் ஓன்றை நெற்றிக்கு மேலுயர்த்திச் சலாஞ் செய்தது.

“அழகிய முயலாரே! அங்கே என்ன செய்கிறீர்?” என்று பிங்கலன் கேட்டது. “கோமகனே! தங்கள்

வரவை எதிர்பார்த்து நிற்கிறேன்” என்றது முயல்.

“கோமகன் என்று யாரை அழைக்கிறீர்?”

“தங்களைத்தான்.”

“என்னையா? ஓகோ, சரி, சரி, என்னைப் போலச் சாதாரண மனிதரைக் கோமகனே என்று அழைத்தால், அது வேறு யாரையோ குறிக்கிறதென்றே நாங்கள் நினைப்பதுண்டு. சாப்பிடுவதற்கு ஏதாவது தந்து படுக்க வும் ஓரிடங் காட்டுவீர்களா?”

“உள்ளே வாருங்கள்; எல்லாம் தருகிறேன்.”

பிங்கலன் மகிழ்ச்சியோடு உள்ளே சென்றது. அங்கே ஒரு மேசைமீது உணவுப் பொருள்களிருந்தன. நிலத்திலே சிறகுகள் பொதிந்த ஒரு மெத்தை விரிக்கப் பட்டிருந்தது.

தாமதமின்றிப் பிங்கலன் மேசையண்டை உட்கார்ந்து, அங்குள்ள பழ வகைகளையெல்லாம் ஒரு நொடிப் பொழுதிலே சாப்பிட்டு விட்டது. பின்னர் பெருமுச்சு விட்டுக் கொண்டு: “அன்பரே! நான் என் வாழ்நாள் முழுவதும் துன்பத்தையே அனுபவித்தேன்! என்னுடைய கதை ஒரு பெரிய பாரதம்” என்றது.

“பாரதம் என்றுவென்ன?”

“எனக்குத் தெரியாது. ஊரிலே நாலுபேர் சொல்லுவார்கள். அஃது என்ன என்பதை அறிந்துகொள்ள நான் அக்கறையெடுக்கவில்லை.”

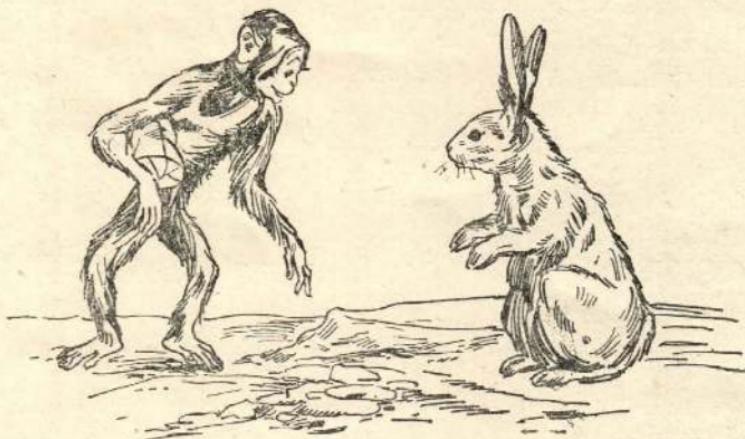
“அப்படிச் செய்வது நன்றன்று!”

“பறவாயில்லை, இனிமேல் அவ்வாறு செய்ய மாட்டேன். எனக்கு நேர்ந்த கெடுதிகளை நீ அறிவாயானால்.....”

“எனக்குத் தெரியுமே?

“உனக்கெப்படித் தெரியும்?” என்று பிங்கலன் ஆச் சரியத்தோடு கேட்டது.

“சிறுவர் சஞ்சிகையில் வாசித்தறிந்தேன். மனேக ரோடு உலகஞ் சுற்றி வருவதாக நீர் வாக்குறுதியளித்தி ரல்லவா?”

“ஆம்; அதை நான் சுற்றே விளக்க வேண்டும். அந்த மாதிரி வாக்குறுதி செய்யும்படி அவரே எனக்கு ஆசை காட்டினார்.”

“அப்படியென்றால்?”

“என்னுடைய பேராசையினாலேதான் அம்மாதிரி வாக்குறுதி செய்தேன். மனேகர் என்னை வசப்படுத்துவதற்காக இனிய பல பழுவகைகளைத் தந்தார்.”

“சரிதான்” என்று முயல் சிரித்தது. மலிதரினத்தி லும் சில சிறுவர், சிறுமியர் இந்த மாதிரியே நடப்பதை நான் அறிவேன். தாய், தந்தையரிடம் ஏதாவது சிறு சிறு சலுகைகளைப் பெறுவதற்காக அவர்கள் நல்ல பிள்ளைகள் என்று சிரித்தது.

ளோகளாயிருப்பதாகவும், பாடசாலையில் நல்ல புள்ளிகள் வாங்குவதாகவும் வாக்குறுதியளிப்பதுண்டு. பின்னர் விரும்பிய பொருள் கிடைத்ததும் அந்த வாக்குறுதிகளை மறந்து விடுகிறார்கள். அப்படியல்லவா? பிங்கலரே! ”

“ஆம்! நீங்கள் சொல்வது உண்மையே. நடந்த தும் அப்படித்தான்.”

“என்னுடைய பாட்டார் எனக்கு ஒரு விஷயத் தைச் சொல்வதுண்டு. வாக்குறுதி செய்தால், அதை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று அவர் அடிக்கடி சொல்வதுண்டு. வாக்குறுதியை மீறுவோர் மானமற்றவர்கள். அவர்களை எவரும் மரியாதை செய்யக்கூடாது. அவர்கள் உய்யமாட்டார்கள் என்பதே அவருடைய கொள்கை. தெரிந்ததா? சரி பிங்கலரே! நான் போய் வருகிறேன்.”

இவ்வாறு கூறியதும் மின்னல் போல முயல் மறைந்து விட்டது!

இந்தச் சிறிய வீடு தனக்காகவே அமைக்கப்பட்ட தென்பதைப் பிங்கலன் அறிந்து கொண்டது. எனவே, வாழ்நாள் முழுவதையும் அங்கேயே இருந்து கழிக்க அது திட்டமிட்டிருக்கலாம். ஆனால், ஒருநாள் இரவு நடந்த நிகழ்ச்சியை முன்னரே நீங்கள் கண்மர்கள். அந் தக் குருட்டுக் கள்ளர் தலைவன் வந்து புகலிடமளிக்கு மாறு கதவிலே தட்டியபோது, பரிதாபத்தினால் அவனுக்கு இடமளிக்கத் துணிந்து, தன் பரம சத்துருவான் அவனை வீட்டுக்குள் புக அனுமதித்தது.

வாசற்கதவைக் கெட்டியாகச் சாத்தி அதிற் சாய்ந்துகொண்டு, “எனக்கு அதிதி உபசாரர்க் கேட்ட அந்தப் புண்ணியவாளன் யார் என்று அறிய விரும்புகிறேன்” என்று அசனிகண்டன் கூறினார்.

“நானே அந்தப் புண்ணியவாளன்” என்று, குரலை மாற்றியவாறு பிங்கலன் கூறிற்று. நிசமான குரவிற் பேசினால் அந்தக் கொடியவன் தன்னை அறிந்துகொள்வான் என நினைத்தது.

“உன் பெயரென்ன?”

“என் பெயர்..... நான் தான்.”

“உன் குரல் எனக்குப் பழக்கமான குரல்தான்” என்று முனைமுனைத்துவிட்டு அசனிகண்டன் உரத்த சத்தம் போட்டு, “என்னுடைய பரோபகாரியே! செந் நிறமுள்ள ஒரு குரங்கை நீ இந்தப் பிரதேசத்தில் சந்தித்ததுண்டா?” என்று கேட்டான்.

“நானும் எத்தனையோ குரங்குகளைக் கண்டிருக்கி றேன். ஆனால், செந்நிறக் குரங்கைக் காணவில்லை. எல்லாம் பச்சை நிறமும் மஞ்சள் நிறமுமுடையனவாகவே யிருக்கின்றன.”

அந்தக் குரங்கின் குரல்தானிது. நிச்சயம் என்று அசனிகண்டன் தீர்மானித்தான்.

“இந்தக் குரங்குக் கூட்டத்திலே பிங்கலன் என்ற பெயருள்ள ஒரு குரங்கை உனக்குத் தெரியுமா?”

“தெரியாது..... ஆமா. தெரியும். அப்படி ஒன்றை நான் கண்டிருக்கிறேன். பிங்கலன் குறும்புப்பயல், கொலைபாதகன்.”

“நன்றாகச் சொன்னேய்; அதன்மீது நான் எவ்வளவோ அன்பாயிருந்தேன். என் மேசையிலே என்னேடு வைத்தே அதற்கு உணவு கொடுத்திருக்கிறேன். அதற்கு அது செய்த கைம்மாறு என்னவென்று உனக்குத் தெரியுமா? நான் மறதியாயிருந்த பொழுது அது என்னுடைய கண்ணிரண்டையும் தோண்டிவிட்டது.”

“அப்படி அது செய்திருக்க மாட்டாதே.”

“செய்திருக்க மாட்டாதா?”

“ஓரு நாளுஞ் செய்திருக்க மாட்டாது. பிங்கலன் குறும்புத்தனமுள்ளதுதான். ஆனால் இந்த மாதிரிப் பாதகச் செயலை அது செய்திருக்க மாட்டாது.”

“அதுதான் என் கண்களைப் பொட்டையாக்கிவிட்டது.”

“இல்லை, இல்லை, இல்லை.”

“ஆம், ஆம், ஆம்.”

“நான் சொல்வதை நம்பும், அசனிகண்டரே! நான் உமது கண்ணைப் பிடுங்கவில்லை. அழுமஞ்சியின் விடாலன் தான் அவ்வாறு செய்திருப்பான்.”

“சரி, சரி; கடைசியாக நான் உன்னைப் பிடித்துவிட்டேன்” என்று கோபங்கலந்த மகிழ்ச்சியோடு இரெந்தான்.

பிங்கலன் தான் செய்தவற்றை அப்போதுதான் உணர்ந்தது. ஆனால், தப்புவதற்கு அதற்கு எவ்வித வழி யமில்லாதிருந்தது.

“என் விடயம் முடிந்தது” என்று கூறியபடியே அங்குமிங்கும் பார்த்தது. தப்பி ஒடுவதற்கு ஒரு யன்னல் கூட அந்த வீட்டிலில்லை.

பின்னர் இருட்டிலே அசனிகண்டன் கையை நீட்டித் தடவினான். குரங்கு அகப்படாமல் தப்பித்தப்பி அங்கு மிங்கும் ஓடிற்று. ஆனால், கடைசியில் பிடிபட்டுக் கொண்டது. உடனே அதனை அழகியதொரு சங்கிலியாற் கட்டித் தோளிலே தூக்கிவைத்துக் கொண்டான். பின்னர் வெளியே போய்விட்டான்.

“நீங்கள் என்னைக் கொன்றுவிடுவீர்களா?” என்று பிங்கலன் சனமான குரவிற் கேட்டது.

“விரைவிலே அஃது உனக்குத் தெரியவரும். உனக்குக் கண்ணிருப்பதால், எனக்கு வழிகாட்டு” என்று கூறினான்.

“நீங்கள் எங்கே போகப் போகிறீர்கள்?”

“கால் போகும் திசையிற் போவேன்.”

அசனிகண்டன் இரவுபகலாகப் பலநாள் தங்காமல் நடந்தான். ஒருநாட் காலை பல கப்பல்கள் நிறைந்த ஒரு துறைமுகப் பட்டணத்தை அடைந்தான். அது பெரியதொரு நகரம். துறைமுகத்திலே பல நூற்றுக் கணக்கான நீராவிக் கப்பல்கள் நங்கூரமிட்டுக் கிடந்தன.

அசனிகண்டன் கடற்கரையிலேயுள்ள ஒரு வாங்கில் இருந்து கொண்டு, சட்டைப் பையிலே கையைப் போட டீப் பணமிருக்குமா என்று தேடிப் பார்த்தான். ஒரு சதம்கூட இல்லை. ஒரு துண்டுப் பாணுவது வாங்க ஒரு சல்லிகூட அவணிடமில்லை.

பிங்கலனைத் தன் மனத்தாற் பார்த்தான். அது பசியினாலும் களைப்பினாலும் வாடிக் குற்றுயிராய்க் கிடந்தது.

“ஏ! உன் சீவியத்தில் ஏதாவது தொழில் பழகி இருக்கிறாயா?”

“எதைப்பற்றிக் கேட்கிறீர்கள்?”

“உனக்குப் பாடத்தெரியுமா? வாத்தியம் வாசிக் கத் தெரியுமா? குட்டிக்கரணம் போடுவாயா? எரியும் தும்பை வாயிலே போட்டு விழுங்கத் தெரியுமா?”

“எரியும் தும்பை விழுங்கும் விவகாரத்தை நீயே வைத்துக்கொள். எனக்குக் கூத்தாடத் தெரியும். வயலின், புல்லாங்குழல் என்பவற்றைப்போல் சத்த மிடத் தெரியும்.”

“சரி, சரி; அவ்வளவும் போதும்” என்று கூறிவிட்டு அசனிகண்டன், வழிப்போக்கரைப் பார்த்து இடிமுழக்கம் போல இரைந்தான்.

“சீமான்களே! சீமாட்டிகளே! பிரசித்திபெற்ற இந்தச் செங்குரங்கைப் பாருங்கள்! இது ஐம்பத்தாறு தேசத்து ராசாக்கள் சபையிலும் அந்நிய நாட்டு இராச சபைகளிலும் கூத்தாடிப் புகழ்பெற்ற குரங்கு இது பாடும்; ஆடும்; குட்டிக்கரணம் போடும்; இந்திர சாலம், மகேந்திர சாலம் எல்லாஞ் செய்து காட்டும்; மனிதரைப் போல நடிக்கும்; வாருங்கள், வந்து பாருங்கள்; வந்து பாருங்கள்; நல்ல வேடிக்கை; சீட்டு மிகமலிவு:” என்று கூறினான்.

இவ்வாறு கூறியதும் பெரிய சனக்கூட்டம் அங்கே திரண்டுவிட்டது. படித்த மேதாவிகளும், பத்திரிகைக்கு விமரிசனம் எழுதுவோரும், எழுத்தாளரும் திரண்டு நின்றனர். கவிஞர்கள் சிலரும் அங்கே வந்து கவிபாடக் கடதாசியும் பேரைவும் வைத்துக்கொண்டு ஆயத்தமாய் நின்றனர். பிங்கலன் பல வித்தைகளைச் செய்து காட்டிற்று. பார்த்துநின்றவர் குதூகலமனாந்து “ஆகா,

ஆகா” என்று ஆரவாரஞ் செய்தனர். ஈற்றில் ஆரவாரஞ்செய்து தொண்டை அடைத்துக் கொண்டதால் அவர்களாற் குரலெடுத்துப் பேசக்கூட முடியவில்லை.

குரங்கின் வித்தைகளெல்லாம் முடிந்தபின்னர், கூட்டம் கலைந்தது. அசனிகண்டனுடைய தோளிலே யாரோ தொட்டதை அவன் உணர்ந்தான். உடனே முறுகிக்கொண்டு அந்தத் திசையை நோக்கித் திரும்பி ஞன். அழகிய ஒரு வாலிபன் பண்போடு,

“இந்தக் குரங்கு உங்களுடையதா?” என்று கேட்டான்.

“ஆமாம்”

“இதை எனக்கு விற்கிறீர்களா?”

“ஆம், விற்றுவிடுகிறேன்”

“என்ன விலை வந்தாற் கொடுப்பீர்கள்”

“ஆயிரம் ரூபாய் தாருங்கள். அது அதிகமானால் கொஞ்சம் குறைத்து விடுகிறேன்.”

“இதோ இருக்கிறது பணம். இப்போது குரங்கு என்னுடையதுதானே” பணத்தை எண்ணிக் கொடுத்து விட்டு வாலிபன் பிங்கலனைப் பார்த்து,

“என்னை உனக்குத் தெரியவில்லையா?” என்றான்.

“என்னை உங்களுக்குத் தெரியவில்லையா, எச மான்?”

“நன்றாகத் தெரிகிறது, பிங்கலா! நான் உன்மீது அளவிறந்த அன்டுடைய மனோகரனல்லவா?”

பிங்கலன் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியினால் குழந்தைபோல அழுத்து.

அன்று மாலை மனோகரும் குரங்கும் கப்பலேறினர்.
பிங்கலன் முன்போலவே சட்டை தொப்பியெல்லாம்
அணிந்து சிறியதொரு துரையைப்போலக் காட்சியளித்
தது.

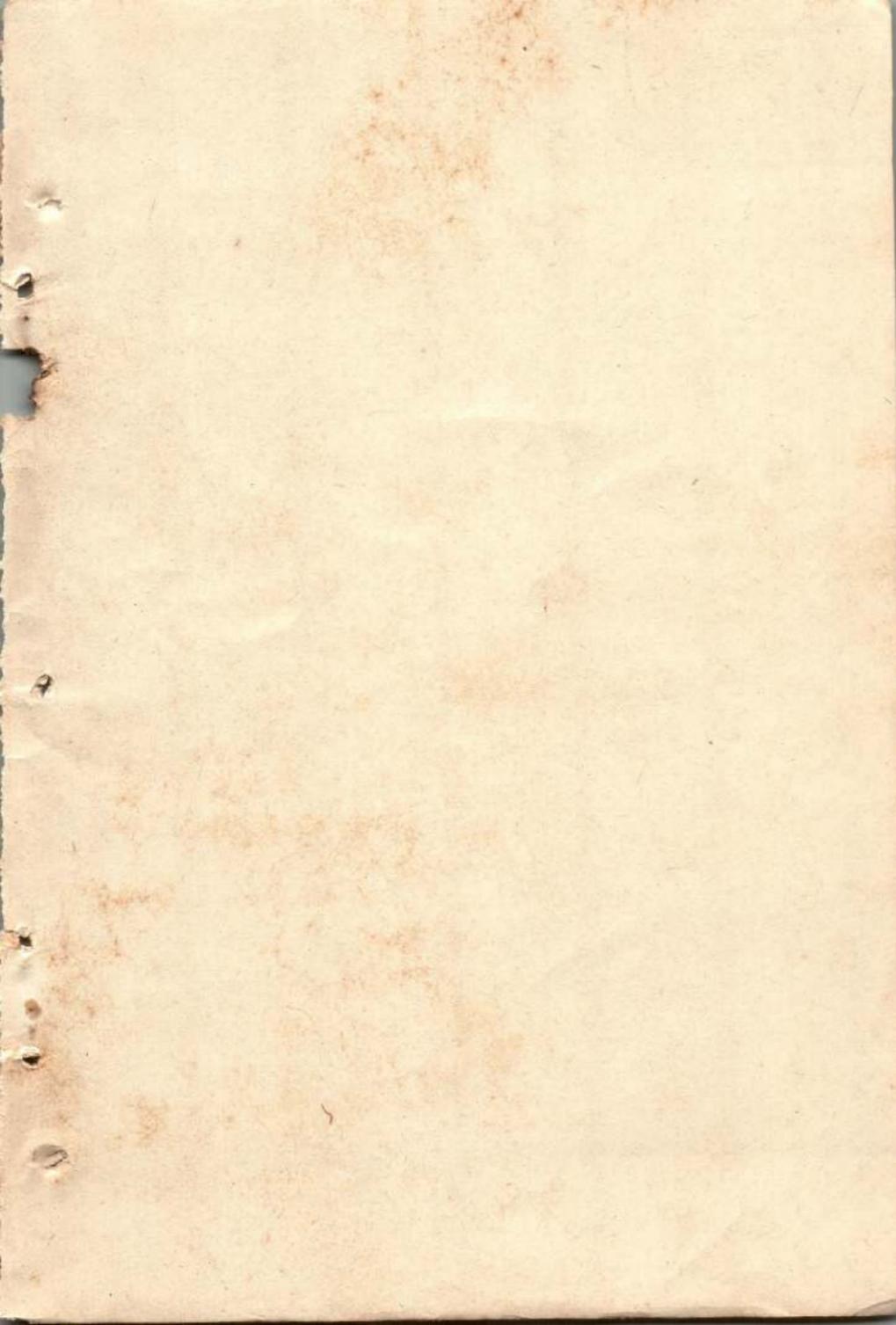
சில நாள்களின் பின்னர் பிங்கலன் என்ற செங்
குரங்கு எழுதிய “பாரதநாட்டு யாத்திரை” என்ற புதிய
நூல் ஓன்று பத்திரிகைகளில் விளம்பரமாயிற்று. நான்
அதையிட்டு எவ்வகையிலும் அதிசயமடையவில்லை.
இலக்கிய உலகிலே குரங்கு எழுதிய முதல் யாத்திரை
நூல் இதுதானென்று யார் சொல்லுவார்கள்?

இந்த மனோகரன் யாரென்பதை விணேதனின் சாக
சம் என்ற அழகிய தொடர் கதையிலே வாசித்தறிய
விரும்பினால் அவ்வாறு செய்யுங்கள்.

செந்தமிழ் பயிலுஞ் சிறுவர் சிறுமியர்க்
கிந்தநூ வென்று மின்பந் தருகவே.

சுபம்.

கவிதை, சிறு கதை, நாடகம், விமர்சனம் என்ற துறைகளிலெல்லாம் தமது எழுத்தினால் ஒரு மறு மலர்ச்சியை உண்டாக்கி வரும் நவாலியூர் சோ. நடராசன் பத்திரிகைத் துறையிலே தமது ஆரம்ப வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார் பின்னர் இலங்கை வானேவியிற் சிலகாலம் கடமைபுரிந்த மின் கல்வி இலாகாவில் பரிட்சைப் பகுதியின் அத்தியட்சகராக இருந்தார். ஒய்வு நேரங்களிலே இலங்கைப் பல்கலைக் கழகங்களில் விரிவு ரையாளராகவும் தொண்டு செய்து வந்தார்.

இவர் கவிதை உருவில் ஆக்கிய தாகூரின் “கீதாஞ்சி” 1950 இல் வெளியாயிற்று. அதைத் தொடர்ந்து தாசரின் “மேக தூதம்” வெளிவந்தது. வடமொழியில் “இதோபதேசம்” என்ற கதை நூலின் பூரணம் பெயர்ப்பைத் தமிழில் முதன் முதலாக 1961 இல் யிட்டு சிறீலங்கா சாகித்திய மண்டலத்தின் பரிசைப் பூர். சிங்களத்திலுள்ள பெரும்காவியமான “செலசந்தேசம்” த்தை “பூவை விடுதூது” என்ற பிரபந்த தமிழில் எழுதினார். அது இலங்கைச் சாகித்திய மன்றத்தினரால் 1962 இல் வெளியிடப்பட்டது. வடமொழி பிரசித்திபெற்ற நாடகமான மிருச்சகடிகத்தை, தமிழிலே “பொம்மை வண்டி” என்ற பெயரால் மொழிபெயர்த்து 1964 ஆம் ஆண்டின் இலங்கை சாகித்தியமண்டலப்பரிசைப் பெற்றார். “பஞ்சதந்திரம்” “சாகுந்தலம்” “வடமொழி இலக்கிய வரலாறு”, இரவீந்திரநாத்தாகூர் என்பன இவர் வெளியிட்ட வேறு நூல்களாகும்.

மன்றாடிய அரங்கின் தலைவராகவும் இலங்கை சங்கநாட்டிய சங்கத் தலைவராகவுமிருக்கும் நவாலியூர் சோ. நடராசன் இலங்கைக் கல்வி ஆலோசனைச் சபையிலே அங்கம் வகித்தார்.